

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 70
11 de juliol de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 36, tercera i darrera reunió

Dossier

SUMARI

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els escenaris pressupostaris per al 2015 (tram. 302-00186/10) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació dels professionals del sector sanitari (tram. 302-00182/10) p. 10

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model de gestió del 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials i les perspectives de futur d'aquest model (tram. 302-00184/10) p. 19

Debat general

sobre el món agrari (tram. 255-00004/10) (continuació) p. 26

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 36.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Pere Sol i Ordís.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Bon dia, senyores diputades i senyors diputats.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els escenaris pressupostaris per al 2015 (tram. 302-00186/10)

Reprenem la sessió plenària amb el punt quinzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els escenaris pressupostaris per al 2015, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té la paraula, per a la seva defensa, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades, diputats, la moció que presentem per part d'Esquerra Republicana de Catalunya ve a posar sobre la taula quins són els criteris necessaris per tal que el 2015 puguem tenir un pressupost de la Generalitat de Catalunya que permeti mantenir els serveis públics, que permeti revertir part de la reducció de despesa que s'ha produït en els darrers anys, i que ens permeti, en definitiva, seguir sostenint l'estat del benestar.

Al llarg d'aquest matí debatrem altres mocions referides a sectors com la salut o, més endavant, sectors com l'àmbit del suport a les polítiques agràries, alguns dels quals, per exemple l'àmbit de la salut, o també l'àmbit de l'ensenyament o l'àmbit de l'atenció als serveis de dependència, han estat molt tensionats en els darrers anys perquè Catalunya ha acumulat el 28 per cent de l'ajust de despesa de les comunitats autònomes. Més retallades ja no es poden assumir: n'hi ha hagut una assumpció, per part dels serveis públics, molt gran. I creiem que és el moment de posar sobre la taula les condicions per tal que en el proper exercici..., aquest 2014 pressupostàriament es manté la despesa del 2013 –un 2014 que no és fàcil, evidentment, i que l'execució no és fàcil–, i el 2015 ha de ser l'inici, també, de la recuperació de la despesa.

Per tant, per això cal batalla política, perquè la Generalitat de Catalunya ha portat a terme –Esquerra Republicana i Convergència i Unió en aquesta cambrà– un seguit de reformes fiscals de cara a augmentar la progressivitat del marge de capacitat fiscal i normativa que tenim, però això està absolutament esgotat. La Generalitat de Catalunya recapta el 5 per cent dels impostos dels catalans, la resta la recapta el Govern espanyol, i per tant és allà on hem d'anar, també, a plantar batalla política per permetre que el 2015 tinguem un pressupost que ens permeti sostenir l'estat del benestar.

Per tant, en aquesta moció que nosaltres presentem, en primer lloc què plantejem? Constatar una veritat que, per no deixar de ser real i haver estat explicada, i per no deixar de ser incòmoda, no deixarem de dir i de repetir, perquè condiciona extraordinàriament el nostre pressupost, que és el dèficit fiscal que pateix el nostre país. I fa poques setmanes vam tenir ocasió de conèixer les balances fiscals de l'any 2011, en què hi ha un dèficit fiscal de 15.000 milions d'euros. Hem de recordar, per posar-ho en termes comparatius, que el conjunt de la despesa financera i no financera de la Generalitat estrictament són 26.000 milions d'euros, que el Departament de Salut, per exemple, són 8.000 milions d'euros, o, el Departament d'Ensenyament, una mica més de 4.000 milions d'euros. Per tant, 15.000 milions d'euros de dèficit fiscal. Creiem que és prou rellevant per constatar-ho des d'aquí –això és un missatge de constatació.

En segon lloc, què hem de fer de cara al 2015? Doncs, hem de treballar perquè l'escenari pressupostari es mantingui..., no només se'n mantingui la despesa, sinó que aquesta sigui a l'alça, que permeti un increment dels recursos destinats a l'estat del benestar. Perquè no només és qüestió de no ajustar més, sinó que l'augment demogràfic, l'augment de les necessitats planteja, també, que hi ha d'haver com a mínim un manteniment a l'alça de la despesa de l'estat del benestar. I també poder retornar als treballadors públics, doncs, l'estat inicial que tenien fa uns tres anys i, per tant, que puguin recuperar la totalitat de la seva retribució, per tant, també, la catorzena paga –la paga extra–, que s'ha reduït.

Per fer possible això, què plantejem? Doncs, que el Govern de la Generalitat, en el Consell de Política Fiscal i Financera, i també a través d'altres instruments d'interlocució amb el Govern de l'Estat, planteji aquesta batalla política.

En primer lloc, un increment de la proporció dels impostos que suporten els ciutadans i les empreses de Catalunya que es destinen a la Generalitat per a la prestació de serveis públics.

En segon lloc, que puguem recaptar plenament l'impost sobre dipòsits en entitats de crèdit –800 milions d'euros–, un impost aprovat per aquest Parlament que l'actuació de l'Estat bloqueja la seva execució plena.

En tercer lloc, modificació de l'objectiu de dèficit a la Generalitat. No ens volem seguir endeutant fins a l'infinit, però no pot haver-hi aquesta velocitat de reducció del dèficit tan acusada com l'hem tingut fins ara.

Recordem que l'any 2017 la Generalitat de Catalunya haurà de fer dèficit zero, i l'Estat es podrà seguir enduentant al voltant d'un 3 per cent: no té cap mena de sentit quan qui presta els serveis de l'estat del benestar és la Generalitat de Catalunya, i la resta de comunitats autònomes.

La compensació per la pèrdua d'ingressos i l'augment de la despesa a causa de decisions del Govern de l'Estat espanyol.

I també demanar al Govern de l'Estat que, abans de fer una reforma fiscal cosmètica –que pot tenir un cost–, doncs, que el que faci sigui retornar recursos al manteniment de l'estat del benestar que es fa a través de les comunitats autònomes.

Acabo, senyora presidenta. Sabem que tenim un procés polític en marxa que pot canviar aquest escenari, però no per això hem de deixar de reclamar que l'any 2015 puguem tenir un pressupost molt més digne.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula l'il·lustre senyor Juli Fernandez, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats, bon dia. Bé, aquesta és una moció que el Grup d'Esquerra Republicana, doncs, presenta per, com ha dit el seu ponent, deixar de manifest quins són els criteris bàsics de cara al pressupost del 2015. Després caldrà veure com es concreta això, òbviament, quan es facin els pressupostos, però en qualsevol cas posa de manifest una idea que és prou important: suposo que és la voluntat d'Esquerra Republicana de negociar amb el Govern aquests pressupostos del 2015, que això dóna, òbviament estabilitat política, també dóna dinamisme econòmic, i, sobretot, ha de garantir el que han de ser les partides per a l'estat del benestar.

El nostre grup hi ha fet una esmena, que entenem que és un dels elements clau per donar resposta a moltes de les coses que aquesta moció demana.

Però voldria dir, primer, que compartim molts dels elements que en aquesta moció es posen de manifest. Compartim que és obvi que hi ha una manca de finançament, no només a Catalunya sinó de tot el model autonòmic, que es posa de manifest, inclús, amb els últims informes que han enviat totes les comunitats al Govern central per posar de manifest que aquest model, malgrat que és millor que el que hi havia, és insuficient. I és obvi que cal –cal– començar a negociar un nou model que doni més recursos als diferents territoris, que sobretot són els responsables d'executar gran part de l'estat del benestar, en àmbits com l'educació, la sanitat i els serveis socials.

Entenem i compartim la necessitat que el Govern central ha d'incrementar l'aportació que fa de recursos a Catalunya.

Respectem, també, i compartim la necessitat de l'aplicació íntegra del que ha de ser l'impost de dipòsit en entitats financeres.

També compartim la necessitat que cal modificar un repartiment diferent del que és el dèficit, diguéssim, públic. Entenem que en aquests moments l'equilibri que es fa no és correcte, entenem que és veritat que ja no es pot fer més la consolidació fiscal via despesa, sinó que ha de ser via ingressos. Per tant, no es pot retallar més; per tant, cal, sobretot, potenciar una millora en la recaptació, fruit de la millora de les previsions econòmiques. Segurament caldrà seguir insistint en la creació de noves figures impositives, i també caldrà una aposta clara per la lluita contra el frau fiscal, que se'n parla molt però es posen pocs mitjans per poder fer una actuació molt més acurada i correcta.

Compartim la necessitat que cal anar per la via de millorar la recaptació. No entenem com ara s'està fent una lluita, sobretot pel Partit Popular, de veure qui és més ràpid a abaixar impostos. Jo crec que fóra bo que la lluita fos primer per veure com som capaços de tornar a l'origen de les retallades que s'han fet a partir de la crisi econòmica. Per tant, més enllà de lluitar per veure qui abaixa els impostos primer, fóra bo que parléssim de com som capaços de restituir aquelles retallades que s'han fet en els temes socials, en els temes de l'educació, en els temes com l'ensenyament.

Per tant, el nostre grup no estarà d'acord en cap proposta que apliqui d'entrada retallades socials i alhora que aposti per la baixada d'impostos, perquè pensem que no n'és el moment, encara. És veritat que hi ha una incipient millora econòmica, però això no és eina suficient per començar a aplicar baixades d'impostos, perquè, com s'ha posat de manifest, aquesta crisi ha comportat grans desigualtats. Per tant, abans d'abaixar impostos, tenim de ser capaços de reconduir la situació d'aquesta crisi que està fent tant de mal sobretot –sobretot– als més febles, que són les persones.

Per tant, també compartim el que diu aquesta moció de l'oposició a la reforma fiscal que fa el Partit Popular, una proposta que entenem que és injusta, que és insolidària i que és inoportuna, perquè en aquest cas encara no estem en el moment d'abaixar impostos, com he dit abans, perquè cal primer, sobretot, garantir recuperar la igualtat d'oportunitats.

Per tant, dintre del que és la moció, el nostre grup..., malgrat que ja ens han dit que la nostra esmena no ha sigut acceptada, però sí que n'han acceptat tres d'Iniciativa, i una de les d'Iniciativa és similar. És veritat que el to segurament de la nostra esmena era molt més contundent que la d'Iniciativa, però la d'Iniciativa ve a dir, també, que cal segurament, doncs, afrontar una reforma del model de finançament, perquè algunes d'aquestes propostes que aquesta moció planteja segurament que poden tenir cabuda en un nou model de finançament.

I voldria acabar amb un element important, perquè se n'ha parlat moltíssim. Aquest model de finançament actual és insuficient, és veritat, però és obvi que és molt millor que el que teníem abans –molt millor. I vull acabar amb unes..., amb el *Diari de Sessions del Congrés dels Diputats*, quan es va fer aquest debat sobre l'actual model de finançament, una de les persones que hi va intervenir va dir: «Manifestar la convicció que el nou model de finançament autonòmic desenvolupa tota la potencialitat de l'Estatut de Catalunya, i és el millor acord possible.» Això no ho deia jo, això ho deia el senyor Ridao. Per tant, en aquell moment, quan es va aprovar l'actual model, era el millor possible que es podia fer i donava cobertura al mateix Estatut.

Per tant, el nostre grup, malgrat això, dirà que sí a tots els punts de la moció, amb les incorporacions que hi ha fet d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Bon dia. La moció que presenta avui el Grup d'Esquerra Republicana no és una moció, precisament, molt innovadora ni que porti moltes novetats –cal dir-ho–, i és molt genèrica. Està en la línia d'altres mocions presentades, i fins i tot s'hi refereix, no?: pel que fa a la modificació de l'objectiu de dèficit, de forma que reproduïxi la despesa pública que tenen les diferents administracions, o la compensació per la pèrdua d'ingressos i augment de la despesa provocada per decisions del Govern espanyol. Això ja ho havíem aprovat, ho havíem vist en altres mocions. Per no parlar de la denúncia de la situació de dèficit fiscal que pateix Catalunya, al debat de la qual nosaltres sempre hem demanat el màxim rigor, que s'explicitessin els resultats dels diferents models de càlcul, no només un, perquè és una realitat complexa.

I, en aquest sentit, també proposem una esmena que insti el Govern de la Generalitat a realitzar les accions polítiques i jurídiques necessàries perquè el Govern de l'Estat impulsi un procés de revisió del sistema de finançament autonòmic: el que el Govern de l'Estat sempre es posa a la boca, la llei i el compliment de la llei, i ara vol incomplir de forma flagrant. Si hi ha un termini de revisió d'aquest model autonòmic de cinc anys, s'ha de complir; si no, tindrem un model de finançament caducat. I no fer-ho, a més, per raons electorals diu molt poc de la seriositat i del Govern de l'Estat. I, en aquest sentit, creiem que estaria bé, fins i tot, que el Govern català busqués una entesa o una aliança amb el Govern andalús en aquesta qüestió, no?

Coincidim amb el conseller Mas-Colell –crec que l'altre dia en feia unes declaracions– en el fet que el procés català serà lent, que no es resoldrà de forma immediata, que caldrà acceptar, deia ell, la diversitat de posicions: «cristians i protestants» o «catòlics i protes-

tants», crec que va dir. No sé els ateu on quedaríem, en aquesta distribució del país; bé, allí estarem. Però, efectivament, aquest procés serà llarg i, per tant, pensem que cal plantejar les coses en el marc que estem ara i en l'exigència del compliment de la llei, també, al Govern de l'Estat.

Pensem, també, que és una moció que es queda curta. Parla de treballar per fer possible un escenari, el 2015, que mantingui a l'alça la despesa i que permeti un increment dels recursos destinats a l'estat... «Treballar» no: creiem que a aquestes alçades el que cal és «garantir». Si realment estem en un escenari de recuperació, que és el discurs oficial, també el del Govern de la Generalitat, doncs, que s'explicitin clarament quins són els compromisos, per exemple la recuperació de la paga extra dels funcionaris.

Perquè ens temem que, més enllà del discurs oficial, les retallades continuen, persisteixen. Per exemple, en salut es continuen produint, eh? Tenim l'exemple –que vam veure ahir, que avui veurem, també– dels diferents hospitals, de l'Hospital de Bellvitge, com, a més a més de l'ajustament d'enguany, hi ha l'ajustament que volen fer provinent també de l'any anterior; ho estem veient amb el tancament de llits, per exemple. Les retallades persisteixen malgrat que el discurs oficial sigui que no, i el que volem són garanties clares i explícites.

I els plantejem dues qüestions: si estem en un procés de recuperació econòmica, doncs, presentin un pla per revertir les retallades i recuperar la despesa pública, perquè, de moment, l'únic que hem vist, l'únic que ha aparegut és un pla en la perspectiva del 2017 per ajustar més de 3.000 milions d'euros més. La pregunta és: com ho faran, això? Perquè diuen que amb les despeses no ho faran. Em sembla que és un cert plantejament màgic, com vostès voldran ajustar més de 3.000 milions d'euros.

I també els proposem que Catalunya apliqui la seva pròpia reforma fiscal, perquè em sembla que encara hi ha marge. Més enllà del que s'ha fet hi hauria més marge, pel que fa a l'impost de successions, pel que fa a fiscalitat ambiental –fins i tot més enllà del que estem debatent ara en aquest Parlament–, l'impost de patrimoni o eliminant algunes bonificacions.

Nosaltres pensem que el problema no és només del Govern de l'Estat. Pensem que el Govern català, i la política econòmica i pressupostària del Govern català, també és un problema. La situació del país continua sent, jo diria, d'una mena de llarga agonia, d'una agonia del nostre particular estat social, com podem veure en el cas del sistema sanitari. I trobem a faltar una denúncia clara, explícita, de les polítiques d'austeritat i d'allò que en podríem anomenar avui el «consens de Bruxelles», que ens està portant a una dècada perduda, i que ha tingut la complicitat tant del Govern de l'Estat com del Govern de la Generalitat.

Molt ens temem que la política de devaluació interna continuarà també en l'escenari del 2015. I malgrat que donem suport a molts dels punts que planteja, i que se'ns ha acceptat part del que nosaltres plantejàvem en aquesta moció, també els he de dir que, evidentment,

la nostra oposició a la perspectiva d'allò que pot passar el 2015 serà frontalment contrària a la continuïtat d'aquesta agonia social i d'aquestes retallades que, malauradament, persisteixen.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor José Manuel Villegas.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señor *conseller*, señoras y señores diputados, hoy se nos trae una moción subsiguiente a la interpelación al Gobierno sobre los escenarios presupuestarios para el 2015, y se establecen algunas medidas o algunas solicitudes con las que el Grupo de Ciutadans podría estar de acuerdo. Pero se enmarca la moción, en el apartado 1, en una constatación que es la constatación de la gran mentira: la gran mentira que Esquerra Republicana, Convergencia y Unión, todos los grupos que apoyan este proceso separatista repiten una y otra vez con machacona insistencia, desde hace tiempo, con una estrategia goebbeliana que puede dar sus frutos a corto plazo, pero que estamos seguros de que a medio y a largo plazo irá cayendo por su propio peso, y, además, una estrategia goebbeliana que cuenta con la complicidad de grupos presuntamente progresistas que no sabemos cómo pueden estar cayendo en esta trampa. (*Remor de veus.*) Y, además, cuenta con otra colaboración, que es la falta de oposición intelectual y la falta de argumentación por parte...

La presidenta

Un moment, senyor...

José Manuel Villegas Pérez

...del Gobierno...

La presidenta

Senyor diputat, un moment, si us plau. (*Pausa.*) Continui.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. La colaboración, decía, por la falta de oposición intelectual, por la falta de argumentación por parte del Gobierno de Madrid, al que reclamaríamos una mayor presencia y una mayor actividad para poder contrarrestar estos argumentos falaces que se lanzan una y otra vez.

Se habla repetidamente, en esta gran mentira, del espolio de los 16.000 millones. Ahora parece que ya se les han quedado un poco más cortos, ya no les salen..., ni haciendo trampas les salen los 16.000 millones, les salen 15.000, y en vez de un 8, les sale un 7,7 por ciento de déficit fiscal. Pero, como digo, estas cifras salen haciendo trampas, porque ustedes utilizan un método para hacer el cálculo de los dos posibles: uno en

el que se establece dónde se hacen las inversiones con un mero componente geográfico, sin tener en cuenta a qué ciudadanos pueden beneficiar esas inversiones o esos gastos realizados por el Estado. Y hay otro método, el de carga/beneficio, el lógico, en el que lo que se cuenta es cómo repercuten o en qué benefician a los ciudadanos de Cataluña los distintos gastos que puede hacer el Estado central.

Lo lógico, como digo, sería utilizar el método carga/beneficio. Y ustedes no lo utilizan. ¿Por qué? ¿Porque no saben?, ¿por incompetencia?, ¿por falta de conocimiento? No. Es porque, si no, con ese método, que sería el adecuado, no les cuadrarían las cifras de su mentira: no les saldrían ni los 16.000 millones, ni los 15.000 millones ni mucho menos, les saldría menos de la mitad.

Pero es que, además, para cuadrar las cifras de su gran mentira, ustedes aún hacen otra piraeta, aún utilizan otra trampa, que es contabilizar, computar como impuestos pagados aquellos impuestos que no hemos pagado los catalanes, aún: contabilizan el déficit público y lo reparten como si lo hubiéramos pagado ya, cuando no es así.

Si ustedes no hicieran trampas, el déficit, con sus cifras, estaría alrededor del 2 por ciento, eso que ustedes llaman «déficit fiscal» y que nosotros llamamos «redistribución de riqueza»: en aquellas zonas en las que hay más riqueza es normal que a la hora de hacer el reparto haya un cierto déficit fiscal, que, insisto, si se contabilizara sin trampas y con sus cifras, estaríamos hablando del 2 por ciento.

Entonces, a partir de toda esta mentira que encabeza la moción, ustedes presentan una serie de medidas. Y, ya digo, con algunas de ellas seguramente podríamos estar de acuerdo. Ustedes hablan de hacer posible un escenario presupuestario en el que se mantenga al alza —«mantener al alza», bueno, supongo que es «no bajar», por lo menos— el gasto no financiero y se incrementen los recursos para el estado del bienestar: perfectamente de acuerdo; que se recupere la paga de los funcionarios: estamos de acuerdo.

¿Cómo se consigue esto? ¿Con unas medidas que ustedes ponen aquí y desgranar? Posiblemente, pero atrevanse a decir en su moción lo que habría que hacer para conseguir todas estas series de reformas y algunas más que nosotros creemos que son necesarias. Parece que a lo mejor, si se aprueba la enmienda o si ustedes aceptan la enmienda de Iniciativa, podrán poner en la moción, negro sobre blanco, lo que hay que hacer, que es negociar una nueva ley de financiación de las comunidades autónomas: efectivamente, negociarla con el Gobierno central y negociarla, como ustedes dicen en su moción pero sin atreverse a ponerle nombre y apellidos, en el ámbito del Consejo de Política Fiscal y Financiera, es decir, negociarla con el Gobierno central y con el resto de comunidades autónomas.

¿Para qué? Para conseguir, efectivamente, un mejor sistema de financiación —un mejor sistema de financiación. El sistema de financiación actual, sin duda, es mejorable. Según algunos, según Esquerra Republicana, parece que este sistema de financiación es el

causante del espolio fiscal, de la mentira de los 16.000 millones, del déficit del 8 por ciento. Bueno, tendrán que explicarles a los catalanes por qué ustedes dieron apoyo, por qué ustedes votaron a favor de este sistema de financiación. Pero, en todo caso, estaremos de acuerdo en que el sistema ya se ha agotado, ha llegado a su finalidad, y lo que hay que hacer es negociar un nuevo sistema de financiación.

No sé por qué ustedes no han querido ponerlo en su moción. Supongo que para mantener viva la ilusión, porque negociar una nueva ley a cinco años dentro del Estado español no cuadra con su ilusión de que en el 2015 puede ser Cataluña un país independiente. Ustedes saben que es mentira, todos sabemos que no va a ser así, y por eso creo que es bueno que acepten la enmienda de Iniciativa en la que dicen precisamente esto: que lo que hay que hacer es negociar con el Estado central, es negociar con el Gobierno de Madrid una nueva ley de financiación.

Y desde aquí también hacer ese mismo llamamiento al Gobierno central, ese mismo llamamiento al Gobierno del Partido Popular, que creemos que, en una situación como la actual, es muy perjudicial –es muy perjudicial– para el proyecto español el que se deje pudrir el problema de la Ley de financiación y no se afronte su renovación, pese a que en mayo haya elecciones autonómicas y que el debate de la nueva ley de financiación, pues, pueda crear fricciones entre comunidades del Partido Popular. Oiga, sí, es así, pero yo creo que el interés general de España, el interés general de los españoles debería estar por encima de estos tacticismos políticos y electorales.

En ese sentido, daremos apoyo a algunos de los puntos de la moción. Y, sobre todo, daremos apoyo..., no sabemos si se admite o no nuestra enmienda; en caso de que se admita la de Iniciativa, votaríamos a favor.

Muchas gracias.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta, señores y señores diputados, de querer parar la economía catalana durante una semana –Junqueras *dixit*–, ahora pasamos al «no queremos que les bajen los impuestos a los catalanes». Brutal; brutal, lo de Esquerra Republicana. Moción que justifican de nuevo con el típico discurso victimista, antisocial e insolidario de culpar al resto de España, de hablar de déficit fiscal.

Cuando hablan de un tipo de cálculo en la balanza fiscal, hecho por el señor Mas-Colell, el señor Mas-Colell dice: «15.000 millones de euros.» Y los técnicos del departamento cuadran la cifra del señor Mas-Colell. Claro, sin querer reconocer que hay mayores diferencias entre zonas de Cataluña en cuanto a déficit fiscal que entre Cataluña y el resto de España, o

no queriendo que se publique la balanza comercial. Las empresas catalanes, los comerciantes catalanes, exportan 50.000 millones de euros al resto de España, eso siempre lo obvian; la siguiente es Andalucía, con 30.000 millones de euros. Es decir, si no fuera por el resto de España hoy Cataluña tendría un déficit comercial acumulado muchísimo mayor al que ya tiene debido al resto del mundo. O, por ejemplo, pues, no queriendo publicar las balanzas de la seguridad social, donde, debido a nuestra pirámide de edad, la población catalana no es capaz de pagar sus pensiones y, si se pagan, es gracias al resto de España. O por ejemplo, la balanza de capitales: ¿cómo se financian las inversiones en Cataluña, a partir de qué capitales, a partir de qué ahorros? Pero eso tampoco quieren que se sepa.

Lo que es injusto, desproporcionado y pone en peligro la política social son sus políticas, las políticas de Esquerra Republicana y Convergència i Unió, de impuestos elevados, de generar un infierno fiscal, de endeudarse hasta las trancas y de acumular déficits continuados anualmente por encima de los objetivos marcados por el conjunto de comunidades autónomas.

Y lo que es lamentable es que aquí algunos vengán a hablar de déficit fiscal, vengán a culpar al resto de españoles de una determinada situación, cuando aquí determinados factótums, determinados partidos políticos de esta cámara, según informaciones periodísticas, se aprovechan de los catalanes a través de sus impuestos para llevarse ese dinero –vuelvo a reiterar: según informaciones periodísticas– a paraísos fiscales. Eso sí que es lamentable, esos sí que roban a Cataluña, y espero que la justicia, respetando siempre la presunción de inocencia, actúe en consecuencia. Es lamentable que haya un Gobierno de la Generalitat dedicado a machacar a impuestos a los catalanes mientras otros se dedican a evadirlos, y creyéndose, eso sí, jefes, creyéndose propietarios de Cataluña.

Es una moción, señor Aragonès, que es una burla, porque que ustedes, Esquerra Republicana, el partido que arruinó Cataluña durante siete años, que ha provocado que los catalanes paguemos los impuestos autonómicos más elevados de España, vengán a dar lecciones suena a broma de mal gusto, señor Pere Aragonès.

Es una moción en la que el Partido Popular catalán votamos en contra por tres motivos. Porque esta moción de Esquerra Republicana, que tendrá el apoyo de Convergència i Unió, dice cuatro cosas: pide aumentar los impuestos, en lo cual estamos en contra; pide aumentar el déficit público, en lo cual estamos evidentemente en contra porque eso significa endeudar a generaciones futuras; pide –algo insólito– que el Gobierno de España no baje los impuestos a los catalanes, y sigue manteniendo el discurso antisocial e insolidario que caracteriza al separatismo catalán.

Señores de Esquerra Republicana, ¿ustedes les pueden decir a los contribuyentes catalanes, a las clases medias catalanas, que soportan los impuestos autonómicos más elevados de toda España, que no quieren que les baje los impuestos el Gobierno de España?, ¿ustedes les pueden decir esto? ¿Ustedes les pueden decir

a los funcionarios catalanes, ustedes que gestionan el presupuesto autonómico más elevado de toda España, con 36.000 millones de euros, ustedes que han puesto los impuestos autonómicos más elevados de todas la comunidades autónomas de España, ustedes les pueden decir a los funcionarios catalanes que no van a cobrar catorce pagas?, ¿les van a decir esto? ¿Les van a mentir de esta manera? Nosotros, evidentemente, a pesar del boicot mediático que recibimos continuamente del separatismo, lo seguiremos denunciando en todas las tribunas donde podamos.

Ustedes, señores de ERC y Artur Mas, ni hacen ni dejan hacer, y cuando hacen algo es subir impuestos.

Y, claro, lo sorprendente es que ustedes utilicen la tribuna del Parlament de Cataluña para intentar llevar aquí debates más propios del Congreso de los Diputados, quizá debido a que su diputado en el Congreso está más dedicado a unas primarias en Barcelona que no a hacer de diputado en el Congreso.

En definitiva, es una moción sectaria, la típica que presenta periódicamente el señor Aragonès, que pretende más impuestos, menos transparencia y que el Gobierno de España no les baje los impuestos a los catalanes. Aun así, lo seguiremos haciendo.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Bé, estem davant d'una moció típicament i tradicionalment convergent, el que ens sorprèn és que la presenti Esquerra Republicana. Òbviament, no utilitzarem Goebbels per dir que és una moció propagandista, no utilitzarem referents del nacionalsocialisme per referir-nos a res d'aquesta cambra i no ho farem mai. Nosaltres som en part independentistes, entre altres moltes raons per no haver-nos de trobar mai més mocions com aquesta, ni amb aquest contingut, ni amb aquestes reclamacions ni d'aquest nivell.

És una moció que, bàsicament, és filla, és fruit, reforça i emfatitza el marc autonomista, el marc dels últims trenta-cinc anys en el qual s'ha desenvolupat, doncs, la política parlamentària d'aquesta cambra i de tantes altres cambres, que dona voltes al voltant de què es demana, com es demana i de qui té més i qui té menys, i és un debat en el qual nosaltres no pensem entrar.

Compartim, òbviament, que hi ha un dèficit fiscal; compartim, òbviament, que hi deu haver més PIB a Catalunya, però que està molt mal distribuït: hi ha moltes classes populars que ho passen malament i, òbviament, l'estat del benestar, aquí, com a molts altres llocs del sud d'Europa, no dona la talla per cobrir les necessitats bàsiques.

Esquerra Republicana va fer un acord amb Convergència per a la governabilitat i, bàsicament, no està

disposada a assumir cap dels costos que aquest acord suposa. El 2013 va fer que es prorroguessin uns pressupostos que van costar a la ciutadania entre 1.500 i 1.700 milions d'euros de retallades. No va voler defensar aquestes retallades públicament, òbviament va acordar internament amb Convergència per on anirien aquestes retallades, o almenys se'n va informar, però no en va assumir cap cost. Va presentar uns pressupostos, en aquesta cambra, que, ahir ja ho vam dir i ho hem dit moltes vegades, per nosaltres van ser un frau democràtic al mateix Parlament, als quals s'incloua una partida de 2.300 milions d'euros en blanc, a futurs, que ja ingressarem en el futur. I comença a preparar el terreny dels pressupostos del 2015 amb, diguéssim, tota una composició purament autonomista d'anar reivindicant, bé, més diners a qui els té, a Madrid, a qui els recapta a Madrid.

Però posats a demanar diners a Madrid –perquè això, òbviament, són una sèrie de mesures, òbviament, típicament convergents, eh?, vull dir, no qüestionen ni el marc fiscal, ni qüestionen qui ingressa més i qui paga més, no qüestionen les diferents classes socials, no qüestionen les diferents mesures–, per què, posats a demanar coses a l'Estat espanyol, no han demanat reformes fiscals que vagin en el sentit de taxar les empreses de l'IBEX, per exemple, que tenen un tipus efectiu del 6 per cent en càrrega fiscal?, de taxar-les degudament, com hauria de ser, igual que se'ns taxa a tothom? Per què no han proposat mesures que vagin al voltant de perseguir ordenadament el frau fiscal, que és més o menys el 24 per cent de l'economia, el que es mou al voltant de l'economia submergida? Per què no han fet tota una sèrie de propostes que tinguessin, també, un perfil social i que fossin un programa de fiscalitat progressista, i no només demanar a Madrid, com s'ha fet durant els trenta-cinc anys, que, quan els comptes no quadren aquí, surtin dels comptes de Madrid?

Nosaltres només donarem suport a algun dels punts, perquè són obvis.

Em sap greu que aquesta sigui la línia argumental, la línia de defensa i el programa de polítiques s'estigui aplicant des d'Esquerra Republicana. Francament, ens sap molt greu i pensàvem que es podrien defensar altres mesures, també des d'aquest Parlament i també exigint-les a Madrid, que anessin en una altra línia absolutament diferent que suplicar, suplicar i suplicar a Madrid que ens doni més diners.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, senador Manel Plana, que avui ens acompanya, som aquí per debatre la moció que presenta Esquerra Republicana sobre la qual es planteja, doncs, la possibilitat de trobar escenaris per dur a terme un projecte de pressupostos per a l'any vinent.

Els haig de dir, senyores i senyors diputats, que *a posteriori* de les intervencions, especialment del diputat Coto, un canviaria per complet el text i el discurs que es podia haver preparat, però, no obstant, crec que, per justícia amb els ciutadans i per decència política, ens hem de remetre al que és el contingut de la moció, i en qualsevol cas, després, contestar degudament a les acusacions que se'ns han posat sobre la taula.

En primer lloc, la moció desgrana una sèrie d'elements sobre els quals es pugui fer possible un escenari pressupostari per a l'any vinent, entre els quals hi ha una menció, per exemple, del límit de dèficit que poden exercir les comunitats autònomes. Compartim plenament la proposta que planteja Esquerra Republicana i, de fet, no entenem com algú d'aquesta cambra no la pot compartir, perquè deuen convenir amb mi, senyores i senyors diputats, que, si les comunitats autònomes tenen un terç de la despesa de totes les administracions, fóra lògic que un terç del dèficit, doncs, que poden fer aquestes administracions correspongués a les comunitats autònomes, que a més a més –que a més a més–, fixin-s'hi, tenen les competències sobre salut, sobre educació i sobre benestar.

Això és el que passaria en un país normal, però resulta que no és així i resulta que no ho podem ser. Perquè quina és la voluntat del Govern espanyol? Atorgar-se el gran marge del dèficit per a ell mateix per poder pagar competències tan necessàries com, per exemple, defensa, i, en canvi, limitar al màxim el dèficit que s'atorga a les comunitats autònomes, que tenen la competència sobre els serveis essencials i que afecten les persones, com són els serveis de l'estat del benestar.

La moció recull tres esmenes, si no vaig errat, del Grup Parlamentari d'Iniciativa, que, en aquest sentit, creiem que són constructives i, per tant, s'han fet des de la proposició. I, en aquest sentit, doncs, les recolzarem, amb la finalitat que el text que s'aprovi pugui garantir o pugui situar quin és l'escenari que ens agradaria tenir per a l'any vinent.

Hi ha una esmena d'Iniciativa que apunta un element que ens sembla important recalcar: apunta que la reforma fiscal que planteja el Partit Popular redueix capacitat recaptadora, sens dubte. I heus aquí la paraula màgica: «recentralització», perquè, si es pot recentralitzar, per què donar competències a les comunitats autònomes?, per què donar dèficit a les comunitats autònomes?, per què creure en això de les comunitats autònomes, si es pot recentralitzar? I aquesta, al cap i a la fi, senyores i senyors diputats, per molt que ens desagradi, és la finalitat de la proposició.

No tindria sentit ni tindria lògica que un govern d'un estat que es creu allò que se'n diu el «poder descentralitzat» atorgués els límits de dèficit que atorga a les comunitats autònomes si no tingués una única i gran finalitat, que és la de la recentralització i, per tant, la de la recaptació de totes les competències per part d'un govern central que ho deu fer molt i bé i els altres devem ser, doncs –em perdonaran l'expressió–, una colla d'incompetents. Jo no crec, sincerament..., aquest grup parlamentari no creu, sincerament, que

això sigui així. Perquè, a més a més, cal que sapiguem d'on venim i on anem: i és que Catalunya ha ajustat el 15 per cent de tot el dèficit del conjunt de tot l'Estat i el 28 per cent de totes les comunitats autònomes. Si això no és fer la feina, que baixi algú i ens ho expliqui.

No ens podem estar de donar un parell de respostes. Primera: el senyor Juli Fernandez, del PSC, ens deia que fem carrera amb el PP per abaixar impostos. Tant de bo la poguéssim fer, la carrera. Però sap què passa? Que no podem, perquè estem encotillats amb tots els elements que li he esmentat anteriorment. Tant de bo poguéssim fer-ho, perquè nosaltres som un partit polític, una federació de partits que creu en la moderació fiscal, però també creu en l'estat del benestar, i, en aquest moment, les dues coses són difícilment compatibles.

I un últim element que no me'n puc estar. Deia el diputat de Ciutadans que, a l'hora de calcular, doncs, quin és el dèficit fiscal, tenir en compte el mètode de càrrega/benefici. Vostè s'ha llegit la moció o no? Sap que Iniciativa hi ha fet una esmena, que, per cert, ha estat acceptada, que parla d'això, precisament? I sap què diu aquest model, segons aquest model? Que el dèficit fiscal és d'11.000 milions d'euros. I, segons la seva teoria, que potser estaria bé que ens expliqués d'on la treu, és només del 2 per cent. Com ho fem això? Ens ho inventem? Torno a dir-ho: som tots uns incompetents o és que, potser, existeix aquest dèficit fiscal?

Veig que se m'acaba el temps. Per tant, simplement, anunciar que donarem suport a la moció presentada, amb la voluntat que aquests escenaris futurs siguin possibles.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, dir que acceptem les esmenes 1, 2 i 5 d'Iniciativa, als quals, doncs, agraïm el contingut, perquè creiem que complementen la moció.

Vull agrair també la intervenció del PSC i el fet, doncs, que hagin manifestat el suport a la moció. Vostès presenten una esmena que nosaltres no acceptarem no tant per la finalitat d'aquesta, sinó perquè parteix de dues òptiques diferents: vostès plantegen que cal que la Generalitat de Catalunya lideri la reforma d'un model de finançament, i nosaltres creiem que, si bé el model de finançament, evidentment, en el marc de l'Estat espanyol s'ha d'actualitzar, el que ha de liderar la Generalitat de Catalunya ha de ser la negociació posterior als resultats del 9 de novembre. I, per tant, com que algú vol substituir una cosa per l'altra, entenem que cal diferenciar-ho.

A vegades es diu en aquest Parlament –i, amb això, voldria fer referència als comentaris de la CUP– que –i no ho diuen ells, eh?–..., però a vegades se'ns diu que la majoria parlamentària d'aquesta cambra diu: «Primer la independència i, després, ja veurem.» Doncs, precisament aquesta moció és tot el contrari. És a dir, escolti'm, tenim un 2015; l'1 de gener de 2015, per molt bé que vagi el 9 de novembre, necessitarem alguns mesos per negociar amb l'Estat espanyol (*remor de veus*), per tant, encara no estarem a les portes de la independència, i, per tant, haurem de fer uns pressupostos perquè haurem de mantenir uns serveis públics, no? Per tant... (*Persisteix la remor de veus.*) Jo crec que els fa molta gràcia, però el 9 de novembre votarem. Que els faci gràcia que la gent no pugui votar crec que és absolutament lamentable.

En tot cas, hem de fer combinable la gestió del dia a dia amb els grans objectius, i ni podem dir que fins després de la independència no parlarem de determinades coses, ni podem dir que hi han coses que no n'hem de parlar perquè, doncs, hi ha una proposta de gran canvi social en marxa, no?

Iniciativa. Deia que és una moció que no és innovadora, però és que la situació persisteix i, per tant, quan persisteix una situació, hem de persistir en la reivindicació.

I el Partit Popular, bé, ha parlat d'evasió fiscal, i ho ha relacionat amb casos de corrupció. Doncs, jo celebri que vulguin anar fins al final en el cas Gürtel, que és un cas de corrupció vinculat a comptes a Suïssa; per tant, celebri que hi vulguin anar fins al final.

I he deixat per al final la intervenció de Ciutadans, que jo crec que ja n'hi ha prou, d'algunes coses. I ja n'hi ha prou que vostès..., vostè em pot dir, escolti'm, que mentim, que ens equivoquem, però ja n'hi ha prou de dir «estratègia goebbeliana», ja n'hi ha prou d'utilitzar aquests adjectius. I jo crec que algú els ha de parar els peus dialècticament, perquè ja n'hi ha prou d'utilitzar adjectius vinculats amb el nazisme per qualificar propostes democràtiques. Critiquin el que vulgui –critiquin el que vulguin–, però aquests adjectius se'ls poden estalviar. I, si no se'ls estalvien, és perquè potser els seus arguments no són tan profunds com es creuen que són.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Cridem a la votació.

(*José Manuel Villegas Pérez demana per parlar.*) Senyor Villegas?

José Manuel Villegas Pérez

Sí, señora presidenta, era para pedir votación separada: en el punto 1 entiendo que hay un punto 1 bis; por tanto, del punto 1, del punto 1 bis y del punto 2.

La presidenta

D'acord.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació de la moció.

Recordar que s'han admès les esmenes 1, 2 i 5 d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i que, per tant, hi ha un punt 1 bis. Tinc petició de votació separada de l'1, l'1 bis i el 2. Cap més? (*Pausa.*)

Doncs, comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor i 26 en contra.

Votem ara el punt 1 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 17 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 96 vots a favor, 17 en contra i 16 abstencions.

I votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 102 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels professionals del sector sanitari (tram. 302-00182/10)

Passem al punt setzè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació dels professionals del sector sanitari, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Té la paraula la il·lustre senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bon dia, presidenta, diputats, diputades. Abans de res, saludar els membres de la Junta de Personal de l'Hospital de Bellvitge que avui ens acompanyen. Perquè, com saben vostès, i com ja va quedar palès ahir i es va debatre, hi ha una situació greu no només a Bellvitge, sinó a molts centres de la sanitat pública catalana, i els representants dels treballadors han volgut acompanyar-nos per veure si, com a resultat d'aquesta moció, es ratifiquen les afirmacions que va manifestar aquí el conseller ahir i que han manifestat els partits que donen suport al Govern: que no hi hauran més retallades en el sector sanitari públic de Catalunya. Vostès tindran ocasió, avui, amb el seu vot, de veure si el que va dir el conseller està recolzat pels partits que donen suport al Govern i per aquest Parlament.

La situació que s'està produint a Bellvitge, que és la que s'està reproduint, també, amb més o menys cruïra, als hospitals públics catalans, pensem que és una conseqüència de la manca de previsió i la manca de

planificació tant dels recursos materials com dels recursos humans del sector sanitari. I és per això que nosaltres presentem aquesta moció, com a conseqüència de la interpellació en què ja vam plantejar quines eren les que nosaltres entenem que eren deficiències en aquesta planificació dels recursos humans del sector públic de Catalunya.

Vull insistir que aquesta moció té per objecte no una reivindicació corporativa ni salarial, sinó que té per objecte garantir l'assistència als ciutadans, la continuïtat assistencial i la qualitat d'aquesta. Per tant, la moció és un mitjà per aconseguir això, però no és un fi per millorar les condicions salarials dels treballadors; evidentment que això també seria lícit, però aquest no és el fi que tenim nosaltres quan plantejem aquesta moció.

I per garantir aquesta qualitat assistencial, aquest continuïtat que dèiem i comentàvem dels professionals, que fugien a causa de la situació que hi havia a Catalunya, és pel que entenem que l'Administració té l'obligació d'establir un pla de recursos humans, un pla de mínims que sigui obligatori i que sigui de compliment per a totes les empreses del sector, tant si són públiques com si són privades.

La qüestió és ben senzilla: la població té unes necessitats, l'Administració està obligada a garantir i donar resposta a aquestes necessitats, i per això ha de dissenyar quins elements materials i, en aquest cas, humans necessita per donar-hi resposta, per garantir aquesta assistència a la qual ve obligada. Per tant, no es tracta d'establir quines són les condicions dels estudis, ni les qualificacions que han de tenir els professionals, ni fer grans meses, ni fer grans plans sobre que tothom hi participi com a interlocutor. Vostès probablement..., alguns de vostès estan o han estat en empreses i saben perfectament que una empresa no pot reunir totes les corporacions mundials ni del seu sector per dissenyar quina és la seva estratègia de recursos humans, quina és la que necessita per donar resposta a les necessitats del seu mercat. És el que plantejem, no és una altra cosa, el que plantejem.

Per tant, tot i que no ens oposem que existeixin meses de professionals que puguin dir-hi la seva, ni que els elements corporatius, com poden ser els col·legis professionals, doncs, també puguin dir quines són les competències que s'haurien de desenvolupar i quines són les actuacions que hauria de tindre de l'Administració..., tot això ens sembla lícit, però no és l'objecte d'aquesta moció.

És ben senzill –ho dic perquè crec que, per les esmenes que alguns grups hi han presentat, potser no ens hem sabut explicar amb prou claredat–: es tracta que l'Administració, com a garant de l'atenció sanitària als ciutadans, estableixi quin és el seu pla de recursos humans i amb unes condicions de mínims, i que faci que això es compleixi en tot el sector.

Tampoc es pot al·legar l'autonomia de gestió –la suposada autonomia de gestió, em permeto dir– de les empreses concertades ni de les empreses que tenen contractes amb l'Administració, perquè és evident que, amb el tema de les retallades, aquesta autonomia

de gestió ha estat clarament vulnerada per l'Administració: s'han saltat convenis vigents i altres en negociació, per aplicar, per una situació que l'Administració considerava prioritària, una sèrie de retallades i una sèrie de condicions salarials i condicions laborals que estaven per sobre de qualsevol autonomia de gestió i de qualsevol norma paccionada. No és l'autonomia de gestió, el que aquí plantejem, que també donaria molt a parlar.

I entenem que aquest pla de recursos humans té dos aspectes: un, l'aspecte estructural, que ha de ser com el plantejem amb deu anys al davant, que això no s'improvisa. I després hi ha una situació, conseller, que –ja la hi vam dir ahir, i els companys de Bellvitge crec que estan aquí per ratificar-ho– és urgent en els hospitals públics de Catalunya i en els hospitals concertats, i ha de tindre una sortida immediata. I per això ho plantejem en el punt 5, que hem acceptat l'esmena que han plantejat dos grups parlamentaris, que entenem que tindrà el suport d'aquests grups parlamentaris, perquè entenem que la situació és d'extrema urgència i està a les mans de tots els parlamentaris, de tots vostès, que això pugui ser efectiu i pugui ser una realitat.

Res més. Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula la il·lustre senyora Núria Segú, en nom del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, també, saludar les persones que avui ens acompanyen aquí i que han motivat, amb la seva presència i la situació que viuen, no solament a l'Hospital de Bellvitge, del qual són treballadors, sinó també als grans hospitals de Catalunya aquest estiu, una de les esmenes que ha presentat el nostre grup, conjuntament amb Iniciativa, i a la qual em referiré amb posterioritat.

Les esmenes presentades al text de la moció bàsicament tenen dues voluntats: per una banda, completar la moció, i, per l'altra, ampliar la visió des d'un punt de vista més ampli i aixecar una mica el focus del que es presentava en la moció. La senyora diputada de Ciutadans hi feia –la Carme– referència en la seva intervenció –la Carme Pérez–, que potser no hem sabut encertar, no?, la línia més de caràcter laboral de què anava la moció.

Nosaltres hem volgut, com deia, completar-ho en aquest sentit. Per tant, hem proposat la creació d'un consell de professions sanitàries en el marc de consulta i participació entre els professionals sanitaris i de l'Administració, el marc de relació. En aquest sentit, ens faltava també constituir el consell de la professió farmacèutica, cosa que proposem.

Per altra banda, també en aquest marc una mica més, com deia, ampli, crear el registre de professionals sanitaris a Catalunya abans de finalitzar el 2014. El se-

nyor conseller en la seva intervenció feia referència a aquesta qüestió. Nosaltres hi hem volgut posar una data, perquè, indubtablement, no podem abordar els punts proposats a la moció d'executar un pla global de recursos humans si no tenim abans les dades quantitatives i també qualitatives dels professionals del sector.

D'aquestes dues esmenes, la segona ha estat acceptada; la primera, no –la senyora Pérez ho ha exposat. Tot i així, nosaltres lamentem que no s'hagi pogut incorporar i que ella faci més èmfasi en aquesta visió més laboral i no tant professional de la moció.

Després també hem presentat altres esmenes al text –la majoria, acceptades– sobre la suficiència de recursos financers, sobre el marc de relacions laborals del sector, i, per últim, una que no ha estat acceptada, que és aquesta comissió de treball entre els sindicats majoritaris i el departament per a l'elaboració d'aquest pla global de recursos humans. Nosaltres creiem que és un tema que requereix la participació de més agents: la universitat, per posar-ne un clar exemple, també col·legis professionals i societats científiques.

Aquesta esmena no ha estat acceptada, i, per tant, nosaltres demanàrem votació separada de punt número 2, al qual ens abstindríem. A la resta de punts, hi donàrem el nostre vot favorable.

Passaria ja, amb el temps que em queda, a parlar de l'esmena conjunta que ha presentat el Partit dels Socialistes conjuntament amb Iniciativa, que neix d'una proposta que va sortir arran d'una trobada amb bona part dels treballadors que avui ens acompanyen, d'aprofitar... És una esmena conjuntural, ho sabem; si algú la vol titllar d'oportunista..., però en sentit positiu. «En sentit positiu» vol dir: tenim una moció que s'està tramitant al Parlament, tenim l'oportunitat de posar un tema damunt la taula, de posar-lo a votació i de demanar el compromís de tots els grups parlamentaris a aquesta situació, que és d'urgència, que és d'emergència, que hem de resoldre i que, de fet, el senyor conseller ahir en va parlar reiteradament en aquest Ple. I la nostra proposta bàsicament és que hem d'instrumentalitzar un pla d'estiu per tal de fer front a la situació que avui viuen molts hospitals.

Ahir en vam parlar reiteradament. Per qüestions de temps no m'hi estendré, però bàsicament el que pretén és que posem fil a l'agulla, que confirmem que els hospitals aquest any tindran els mateixos recursos que l'any passat, que no s'hi aplicarà, en aquest cas, cap tipus de retallada pressupostària i que tindran recursos també complementaris per donar suport, per donar sortida, per drenar aquestes urgències que avui tenim col·lapsades, i, alhora, també, replantejar-nos que hi ha urgències i emergències que es poden atendre des d'altres àmbits, com des de la primària, com des de l'atenció continuada, com..., eh?, i recursos que havien funcionat, com el pla d'estiu de la calor; doncs, una sèrie de qüestions que creiem que seria bo que es poguessin aprovar o que hi hagués un cert compromís dels grups que donen suport al Govern en aquesta línia.

Per això demanarem nosaltres votació separada del punt cinquè respecte al text, a la resta de la moció, d'aquesta esmena. I, explícitament, del punt cinquè,

del punt cinquè c, que és aquell que al nostre entendre recull el compromís del conseller, ahir en aquest Ple, en el torn de les interpellacions, que diu que els 60 milions d'euros no s'aplicaran, o sigui, que els centres no hauran d'assumir en un any, eh?, el dèficit generat l'any passat. I per això demanem, en aquest cas, votacions separades d'aquests punts.

I, com deia, a la resta de la moció hi donarem suport, excepte al punt 2.b.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Saludar la gent de la Junta de Personal de Bellvitge que ens acompanya avui i que, com ja deia ara la diputada del PSC, la diputada Núria Segú, han provocat, en part, no?, un dels punts que s'han incorporat en aquesta moció, que és una esmena conjunta que hem presentat els socialistes i Iniciativa i Esquerra Unida.

Permetin-me, primer, referir-me, evidentment, al contingut de la moció, i de les esmenes, de la resta d'esmenes que hem presentat com a Iniciativa i Esquerra Unida; una moció centrada en la situació dels professionals del sector sanitari, i que, parlant, doncs, d'aquests aspectes, nosaltres aprofitàvem, amb les nostres esmenes, i veient el planteig que es feia per part de la diputada de Ciutadans, per recordar o per entendre que potser l'òrgan amb què es podria estar garantint aquesta participació de representants dels sindicats amb afiliació majoritària dels professionals sanitaris de Catalunya, tal com diu la moció, podrien ser aquells consells de la professió que ja existeixen, de la professió mèdica i de la professió infermera, i que estan inactius, que estan en *standby* –també com els llits, conseller.

Doncs, bé, pensàvem que podrien ser aquests els òrgans. No és el concepte que tenia la diputada Carme Pérez del que volia plantejar, i, per tant, no s'ha acceptat l'esmena en aquest sentit. Igualment nosaltres aprofitem, conseller, per demanar-li que es reprengui l'activitat d'aquests consells, que tenen entre les seves funcions no parlar de la part laboral, és cert, però sí parlar de mesures incentivadores, de la formació continuada, de la recerca clínica, de la carrera professional. I seria interessant que es poguessin reactivar en activitat aquests consells professionals.

Un altre dels elements importants per nosaltres en les esmenes que hem plantejat era que, quan parlem de mínims a garantir, eh?, que es plantegin des de l'Administració pública per a tot el sector sanitari en aspectes laborals: cal reconèixer, i tenir present i respectar el marc de negociació col·lectiva, que és centre per centre. I, per tant, evidentment, volíem que això constés en una mo-

ció d'aquest estil. S'hi ha fet constar, i s'ha acceptat aquesta esmena.

I un altre element, per nosaltres important, que també hem introduït via esmenes i que també s'ha acceptat, era, a l'hora de garantir les condicions laborals, entendre que avui en dia el més important és recuperar l'activitat i els pressupostos, perquè també no només estarem recuperant o garantint condicions laborals, sinó de retruc el que és més important, segurament, per a tots plegats, que és l'atenció sanitària. També s'ha acceptat via una esmena nostra. I, a més, s'ha incorporat una esmena dels socialistes que entenem que també millora aquest aspecte, parlant de marc pressupostari pluriennal i a mitjà termini. I creiem que és important que, en una moció d'aquest estil, estiguem parlant d'això. Esperem que s'aprovi per part de tots els grups parlamentaris.

I una última referència, evidentment, a l'esmena conjunta que hem presentat amb el Partit Socialista, oportuna –oportuna com a esmena–, que en parlarem, d'aquests mateixos temes, en dues mocions d'aquí a quinze dies, o almenys en la nostra, que presentarem d'aquí a quinze dies, sobre la situació dels hospitals a Catalunya actualment: que se'ns reclamava una certa urgència de donar-hi solucions des d'aquesta cambra. I, per tant, doncs, donant resposta a aquesta petició, que, com deia al principi de la meua intervenció, ens feien per exemple la gent de Bellvitge aquestes darres setmanes, hem fet aquesta esmena respecte a garantir l'atenció durant aquest mes d'estiu, la transparència de les mesures que es prenen, les garanties que la gent serà atesa i la reversió d'aquestes mesures a la tardor. Això és el gruix important del que estem plantejant en aquesta esmena.

Però hi ha un altre element molt important, que és garantir que no hi ha noves retallades aquest any en els pressupostos dels hospitals de la sanitat pública a Catalunya, com el conseller s'hi ha compromès. Hi ha un punt, el punt 5.c, que demanem nosaltres també que es voti de forma separada i que es llegeixi a l'hora de votar-lo, perquè entenem que, després d'haver-se pronunciat el conseller en aquest sentit, es podrà aprovar per part d'aquesta cambra: que no hi haurà una retallada de 60 milions d'euros més en els pressupostos d'aquest any.

Esperem que s'aprovi avui i així no hagi d'estar en la meua moció d'aquí a quinze dies. Si no s'aprova avui, tranquils, d'aquí a quinze dies, diputats, diputades, tornaran a haver de votar aquest mateix tema en aquest Parlament.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades per Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. És evident i és clau que fem una planificació sobre professionals sanitaris que necessitarà el nostre país a curt i a mitjà termini. D'aquí a

deu anys es jubilarà una gran quantitat de metges, i també d'infermeria, i, per tant, tindrem avui i durant deu anys un grau d'envelliment dels professionals elevat, al qual hurem de donar resposta ja des d'avui. I hurem de poder assegurar, també, que per exemple equips punters, de referència en alguna matèria, perquè contenen en el seu equip o com a cap d'equip una persona de referència, a vegades mundial, en la matèria, tinguin continuïtat quan aquesta persona es jubili. I això ho hem de començar a assegurar ja des d'avui.

També tenim altres canvis que s'estan duent a terme, com la feminització del sector, que és brutal a tots nivells, canvis necessaris entre diferents professions –tindrem una necessitat més alta d'infermeres–, si ens hem d'adequar al que es considera que és un bon sistema de salut en el present i en el futur. I també hi ha d'haver canvis i ajustaments en les necessitats de diferents especialitats; èmfasi en la gestió de professionals, també, en el treball interdisciplinari per contra del treball aïllat de cadascun dels actors; mantenir, evidentment, i fomentar uns bons nivells de formació inicial i també continuada per a una bona capacització i qualificació dels nostres professionals, i els canvis en la forma d'atenció, diferents dels de fa deu, quinze i vint anys, evidentment. I tot això és una cosa a què hem de fer front, també, des de la perspectiva dels professionals.

No estem segurs, però, de l'enfocament que comentava la diputada Carme Pérez que es dona a aquesta moció. Nosaltres considerem una necessitat de fer un enfocament general sobre professionals que sigui l'adequada. I aquesta planificació nosaltres creiem que ha de ser fruit d'un treball que ha de ser complet, amb la implicació de sindicats, evidentment, però també col·legis professionals, universitats –com ha dit la diputada del PSC–, institucions sanitàries, societats científiques, i impulsar la constitució d'aquest consell de professions sanitàries, on es reactivi el Consell de la Professió Mèdica i el de la infermera, establint mecanismes de participació efectiva dels professionals en les decisions i fomentant també un acord marc per al model contractual per al conjunt del sistema, respectant sempre la negociació col·lectiva, com ens demanen sindicats.

En aquest sentit anaven les nostres esmenes, que no han estat acceptades i que fa que no puguem compartir el sentit de la moció. Però recordo molts debats en aquest àmbit dins els treballs que estàvem duent a terme durant el document de bases del Pacte nacional de salut: s'hi va treballar molt, s'hi va debatre –jo hi era–, i, per tant, aquestes esmenes també les hem volgut reflectir en aquest sentit. Creiem que hem de posar el centre de la mirada en les necessitats que tindrem per resoldre, els aspectes de salut de ciutadans i ciutadanes. Aquesta és la mirada. És a dir, mirem què tenim amb una perspectiva demogràfica, assistencial, epidemiològica i tecnològica; mirem què tenim, mirem cap on hem d'anar, però sobretot per fer què? –per fer què? Aquest és el treball i la planificació que creiem que s'ha de fer i que s'ha d'engegar des del Govern.

Pel que fa a l'esmena conjunta que han presentat el Grup del PSC i Iniciativa per Catalunya, jo no sé si

no han escoltat la moció anterior que hi ha hagut aquí, al Parlament, d'Esquerra Republicana de Catalunya, que deia l'escenari pressupostari. I aquí m'adreço als companys de l'Hospital de Bellvitge, als quals jo he dit això moltíssimes vegades i els ho he fet arribar directament. Perquè està clar que garantirem la mateixa disponibilitat econòmica que els centres van tenir el 2013, i que està votada al pressupost en aquesta cambra, i que és això el que hem de fer valdre.

El pressupost està garantit. El pressupost el tindran, els centres sanitaris. Però aquests 60 milions que vostès posen no estaven al pressupost del 2013: corresponen al dèficit. Nosaltres entenem –nosaltres entenem– que l'any passat aquest dèficit el vam fer perquè no vam poder arribar a assumir tota l'activitat que havien de fer ni tota la responsabilitat d'assistència amb el pressupost assignat. I això ho entenem, i per això estem lluitant per uns pressupostos molt millors, perquè ho diem, que no són els que es mereixen els ciutadans de Catalunya. No sabem si aquest 2014 els centres faran dèficit o no. És evident que des d'aquesta cambra el que hem de demanar és que, si aquí s'aprova un pressupost, es demana que la gent intenti no fer dèficit. Això és el que demanem nosaltres. O preteneu que vinguem aquí a demanar que no passa re, que votem un pressupost, però que tothom pugui fer i tirar de la màniga com sigui? Això no ho podem fer, des d'aquí.

Per tant, el Departament de Salut el que ha de fer és la feina constant amb el Departament d'Economia d'aquest seguiment del pressupost, de veure quines desviacions hi ha en medicació, dins els centres sanitaris, per assegurar aquesta assistència sanitària que vam estar parlant ahir aquí, i aquesta dignitat, alhora...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Alba Vergés i Bosch

...respecte a la gent.

I això és el que pretenem i el que defensem.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula la diputada Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller de Salut, diputats, diputades, per posicionar el Grup Popular en aquesta moció del Grup de Ciutadans sobre la situació dels professionals del sector de la sanitat.

I en primer lloc vull dir-li, senyora Pérez, que la seva moció en certa manera ens ha sorprès. I ens ha sorprès perquè, en aquests moments de tanta polèmica en el sector de la sanitat, doncs, a vostès sembla que només els preocupi elaborar aquest pla de recursos hu-

mans, això sí, amb la participació pràcticament únicament i exclusivament dels sindicats. I segurament deu ser per la seva vivència personal, senyora Pérez, però lluny dels problemes reals que tenen en aquests moments tant els usuaris com els mateixos professionals del sector.

Certament, amb l'acceptació d'algunes de les esmenes quedarà molt més completada, aquesta moció, cosa que celebrem.

I per això nosaltres també hi hem presentat un seguit d'esmenes, que parlen precisament d'allò que preocupa la gent, d'allò que preocupa per exemple, també, els afectats, professionals i usuaris de la sanitat, de l'Hospital de Bellvitge, que avui ens acompanyen i que aprofito per saludar, i amb els quals el Grup Parlamentari Popular també ens hem reunit en les darreres hores.

Deia el conseller fa poques hores, a la resposta d'una interpellació del Grup d'Iniciativa, crec recordar, que no són llits tancats, que són «llits en *stand by*»; gran paraula –gran paraula. Miri, diguin-ne com vulguin, però en tot cas són llits que els malalts que estan tirats en un passadís no poden fer servir, i també tirats en un passadís sense l'atenció que requereixen i també sense cap intimitat. I això està passant, i la situació és molt greu, també a l'Hospital de Bellvitge. Al Vall d'Hebron fa pocs dies ho denunciava el mateix cap d'Urgències, i al cap de poques hores era acomiadat pel fet d'haver explicat aquesta situació que estaven patint.

Deia el conseller Ruiz també ahir, doncs, que s'havia iniciat un procés de reordenació, per exemple, a l'Hospital de la Vall d'Hebron, i que algun dia en veurem els resultats. Segur; ningú ho dubta, només faltaria. Però, clar, mentre no veiem aquests resultats, tenim també els malalts amuntegats en els passadissos i sense l'atenció justa i digna que mereixen.

Deia el conseller, també, que no es pot jugar amb les emocions ni es pot parlar sense el rigor necessari. Home, jo li recomanaria, en tot cas, que vagi a urgències a un d'aquests hospitals i demani als malalts a veure si tenen emocions i tenen rigor.

Però, en tot cas... I deien: «Evidentment que sempre s'han tancat llits a Catalunya durant l'època estival.» Només faltaria, això ningú ho dubta, ningú ho ha negat. Però convinguin amb nosaltres que no és el mateix tancar 150 llits de 1.000 que n'hi havien, per exemple, a l'Hospital de Bellvitge en el seu moment, com es farà ara, tancar 240 llits de 640 que té l'Hospital de Bellvitge. Mentre tancaven en el seu moment el 15 per cent de llits per fer reformes –per fer reformes– i aprofitant l'època d'estiu, en aquest moment es tancaran prop del 35 per cent dels llits. I això és veritat, i no ho diem nosaltres: ho diu tothom que diu la veritat i ho diuen també els sindicats, metges, professionals, infermeres; tothom, també, dels hospitals catalans.

I ho diu tothom excepte TV3, evidentment –excepte TV3, eh? Però a això, malauradament, ja hi estem acostumats. Fa pocs dies, poques setmanes, a TV3 es feia un publireportatge on es deia que la sanitat pública a Catalunya, doncs, funcionava a meravella, aquí no

passava absolutament res. Home, això de TV3 jo crec que és una vergonya, és un escàndol, és de jutjat de guàrdia, i no perdré gaire més el temps a criticar-ne i a condemnar-ne la manca de pluralitat informativa: la manca de pluralisme informatiu típica de Cuba o Veneçuela resulta que també la patim a Catalunya. (*Remor de veus.*) Sí, senyors de Convergència i Unió, sé que no els agrada sentir-ho, però ho hauran d'escoltar tantes vegades com pugem a aquesta tribuna. Perquè, miri, que vostès –que vostès–, que TV3 –que vostès–, intentin traslladar a l'opinió pública que la sanitat funciona perfectament és voler tractar de mentiders tots els professionals i també els usuaris de la sanitat. I això no es pot tolerar; això és patètic, és vergonyós, és escandalós. I els ho diré tantes vegades com pugi a aquesta tribuna: això de TV3 és de jutjat de guàrdia.

Però tornant a la moció, anuncio que donarem suport a bona part de la moció. Donarem suport també a l'esmena presentada per Iniciativa i el Partit Socialista: crec –crec– que és del tot necessari que el Govern comparegui en seu parlamentària urgentment i expliqui la disponibilitat de llits a cadascun dels centres perquè aquest estiu –aquest estiu– no tornem a viure la situació que es va patir...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Eva García i Rodríguez

...que s'ha patit fa poques hores i que també es va patir l'estiu passat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Begonya Montalban.

Begonya Montalban i Vilas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, aquesta és una moció important, que afecta una part transcendental del nostre sistema sanitari, que són els nostres professionals sanitaris –i des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió aprofitem, també, per saludar els representants de Bellvitge que avui ens acompanyen–; professionals que han patit una sèrie de mesures, conseqüència de l'època complicada i tensionada que estem vivint, i que han afectat directament, també, el sistema sanitari català, que pateix un dèficit estructural històric a causa d'un subfinançament crònic per part de l'Estat, al qual s'afegeix un deute important que es va trobar la Generalitat el 2010, fruit de la gestió de l'anterior Govern, i agreujat tot plegat per una important crisi econòmica, com sabem, que ha compromès les finances de la Generalitat aquests últims anys.

Com deia, doncs, en aquesta situació s'han hagut de demanar esforços als nostres professionals sanitaris,

que estan demostrant dia a dia el seu compromís cap al sistema sanitari públic, dia a dia el seu compromís cap als ciutadans vetllant per la salut de les persones. I gràcies a aquest compromís i esforç, i gràcies a la seva responsabilitat assistencial, s'està mantenint la qualitat del nostre sistema, fins al punt que és alt, l'índex de satisfacció, segons dades de les últimes enquestes, tot i que la diputada García és evident que no s'ho creu. Protagonistes com són d'aquesta moció, trobem que és just fer aquest reconeixement i també tenir-hi aquest agraïment.

A partir d'aquí, hem de parlar de futur, és el que ens proposa la moció. I des del nostre grup parlamentari evidentment no compartim l'enfocament que s'hi ha plantejat. Si parlem de futur, sabem que les necessitats de salut són canviants; també són canviants les característiques del sistema sanitari, que s'ha d'anar adaptant a aquestes necessitats de salut, i, en conseqüència, hem d'anar adaptant els recursos humans, els professionals, el que anomenem el «capital coneixement», a aquest futur, i també s'han d'anar adaptant al seu propi futur. Per tant, cal disposar d'un adequat capital coneixement per fer una planificació sòlida de les professions sanitàries.

I és per això que, des d'aquesta perspectiva, el departament treballa en un pla integral de les professions sanitàries; és el que proposàvem des del nostre grup com a esmena. Vostès proposen un pla global de recursos humans per a tot el sector sanitari, un pla que no hi trobem l'encaix, en el model que tenim, on cada centre té el seu propi pla de recursos, la seva pròpia autonomia de gestió, que hem de respectar, en què sempre s'ha arribat a acords. I nosaltres sí que hi veiem, en aquesta moció, aquest enfocament més laboral.

Des del nostre grup, en sintonia amb el Govern, amb el que es va treballar en el Pacte nacional de salut, considerem que es necessita un pla per emmarcar i enfocar, des de les prioritats i objectius del pla de salut i en base a les competències del departament, per impulsar aspectes com la planificació, ordenació, formació i desenvolupament professional per donar resposta a les necessitats de salut, identificar les necessitats dels professionals i fer aquesta correcta planificació.

Òbviament, no negarem que voldríem que les condicions laborals dels nostres professionals fossin millors, i tant, però és difícil, en aquests moments, quan hem d'assegurar l'atenció a les persones, hem de prestar uns serveis pels quals rebem uns recursos insuficients i que els hem d'assumir des de Catalunya sí o sí. Per tant, això no és ideologia: això és pura supervivència de l'estat del benestar, així de clar. Amb tot, esperem que, des del moment que es pugui revertir aquesta situació tan tensionada, puguem donar una reversibilitat a aquestes mesures preses, i això el conseller també ho ha manifestat en diverses ocasions.

Avui en dia tenim la responsabilitat d'encarar el futur dels nostres professionals, que, ho reitero, l'hem d'emmarcar en el professionalisme, en la planificació, en la formació continuada, el desenvolupament professional per mantenir aquest nivell d'excel·lència dels professionals i la qualitat del sistema sanitari.

Pel que fa referència a les esmenes: hi hem presentat un seguit d'esmenes en la línia del que es va treballar en l'àmbit del pacte nacional; també ho han fet altres grups parlamentaris. Lamentablement no han estat acceptades, i lamentablement tampoc hem pogut assegurar-ni a transaccionar. Per tant, rebutjarem el conjunt de la moció per criteris diferents en el plantejament d'aquesta qüestió.

I quant a l'esmena conjunta, també la rebutjarem, no perquè no hi estiguem d'acord, no perquè no estiguem d'acord que es vinguin a donar explicacions sobre quin és aquest pla estival. Ahir, abans-d'ahir, el director del Servei Català de la Salut ja va comparèixer. Creiem que aquesta esmena està fora de context.

I tampoc donarem..., a aquest subpunt, pel que fa referència als 60 milions, perquè el compromís del conseller ja ha estat palès al llarg del dia d'avui.

Gràcies, diputats, diputades, conseller.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, la senyora Isabel Vallet.

(Pausa llarga.)

Ja pot començar, senyora diputada.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, sí, de seguida que s'assegui...

La presidenta

Ja ho sé, ja ho sé.

Isabel Vallet Sánchez

...el senyor Turull, començo. *(Pausa.)* D'acord, doncs, bon dia. Moltes gràcies. Per fixar el posicionament de la CUP - Alternativa d'Esquerreres.

Bé, jo crec que és obvi que estem totes d'acord que cal una aposta sincera per millorar la situació del personal sanitari, de tot el personal dels centres sanitaris, que, vivint el que estem vivint, amb el seu esforç, amb la seua tenacitat i moltes vegades amb el seu enginy, doncs, han pogut solucionar molts dels problemes que s'haurien pogut ocasionar a causa d'aquesta nefasta gestió retalladora i merament mercantil que el departament ha dut a terme.

Però enteníem que un pla de recursos humans ha de, d'inici, preveure dos coses que no queden del tot clares en aquesta moció. La primera va al voltant de quin és el col·lectiu que estarà sotmès als canvis organitzatius, perquè sembla que aquí només s'estigui parlant de metges, metgesses i infermers i infermeres. Per nosaltres un pla integral de recursos humans en un centre sanitari ha d'englobar tot el conjunt de treballadores i treballadors, que va des de zeladors, administratius, auxiliars administratius, fins i tot cuineres i netejadores, que són el personal imprescindible perquè funcionin els centres sanitaris. Optant per la parcel·lació dels

treballs, o, a més a més, optant per la diferència clau dels treballs, el que s'aconsegueix precisament és poder laminar més fàcilment el dret de les treballadores. I d'inici nosaltres entenem, doncs, que un pla integral ha de, com he dit, contemplar tots aquests treballadors i treballadores, com he dit, imprescindibles.

Per altra banda, bé, nosaltres estem plenament d'acord en un pla integral de recursos humans, però sota quin model? Sota un model públic?, un model públic i privat com el tenim ara? És necessari esclarir-ho d'inici, perquè bàsicament és el mateix model el que està fixant les diferències entre aquells centres d'atenció que són públics, o els que són concertats o els que són, simplement, privats.

Dèiem, d'altra banda, també, respecte al segon punt, el punt de la comissió de treball, que nosaltres no hi podem estar d'acord. En la resta hi votarem a favor, però en aquest no, perquè no només pot saltar-se certs aspectes de la negociació col·lectiva, sinó perquè contempla només els sindicats majoritaris. Nosaltres entenem que hi han d'estar representats tots els sindicats, no només els sanitaris –que aquí no es constata si és ICS, si és XHUP, si és Siscat–, que nosaltres també, a més, creiem que hi ha d'haver els sociosanitaris. És a dir, que perquè sigui representatiu hi ha d'estar tothom, no només els sindicats majoritaris. I, per tant, aquí, no hi donarem suport.

En els altres punts hi podem estar més o menys d'acord, però entenem que també faltaria abordar..., i no és una crítica a la moció, sinó que són certs aspectes que no s'aborden que són habituals en la gestió dels recursos humans i que bàsicament són una xacra per al funcionament de la sanitat pública. El primer, òbviament, és aquesta cohabitació –paraula que agrada tant al conseller– dels metges entre la pública i la privada, i llavors trobem a faltar que s'abordi sincerament la incompatibilitat dels professionals per a treballar al mateix temps en la pública i en la privada. No es parla de l'acumulació de càrrecs dins d'un sistema o l'altre, i es donen casualitats, causalitats, doncs, que són que una persona pugui ser cap del Servei de Cardiologia a l'Hospital de la Vall d'Hebron i també, al mateix temps, a la Quirón; bé, coses d'aquestes que passen habitualment en la sanitat.

Es parla de la recerca en el punt f, però no se n'aborda un dels principals problemes, que és que la recerca va a remolc del que els lobbys, bàsicament, estan disposats a investigar, i més ara, amb l'amenaça que tenim de la venda de l'historial clínic, que aquestes farmacèutiques podran decidir què és investigable i què no. Per tant, enteníem que cal una reflexió al voltant de què s'investiga o quin és el paper de la recerca, amb total independència, per tant, de les necessitats de salut de la població.

I en definitiva, doncs, sobre el punt g, que també hi votarem a favor, hi estem a favor però per nosaltres la referència no és 2013, perquè 2013 ja comptava amb unes retallades duríssimes.

A més a més, això s'ha de relacionar amb l'augment del turisme, no només a la ciutat de Barcelona, sinó en altres aspectes, que genera o que fa augmentar una

població flotant a la qual s'ha de donar assistència; una situació que, òbviament, es parla en un moment en el qual s'estan tancant llits i un moment en el qual, doncs, el conseller l'única excusa que té és acusar tot-hom de falta de rigor, però no s'ha atrevit a desmentir ni una de les xifres que es van donar ahir aquí.

D'altra banda, els pregaríem que no insisteixin més en l'argument que falten recursos, perquè amb els recursos que tenim es poden fixar prioritats. I el que sí que està clar és que la salut en aquest Govern no és una prioritat, que a més a més s'estan fent escomeses ideològiques que precaritzen la sanitat pública en favor de la sanitat privada, i això ho veiem en les derivacions, i que tenen claríssim quin és el futur de l'ICS i quin és el futur dels nostres hospitals: hospitals cada cop més precaris perquè vostès ho volen així. Per tant, purament ideologia.

D'altra banda, al conseller, doncs, que sempre li agrada desacreditar-nos dient que cal ser metge per a poder abordar o per a poder parlar de la sanitat: doncs, miri, si el referent o l'exemple ha de ser vostè, que és metge, i ha de ser el que ens doni a nosaltres lliçons sobre com es gestiona la sanitat pública, quasi que millor que no ho siguem.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula la senyora Carme Pérez. *(Pausa.)* Ho ha de fer sobre les esmenes, eh?, que no li ho he dit.

Carme Pérez Martínez

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, per fixar les esmenes que hem acceptat, que algunes ja s'han comentat.

Hem acceptat les esmenes 2, 3, 5 i 6 que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Socialista. Hem acceptat, també, les esmenes 3 i 4 del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. I, com ja també han dit les diputades que han parlat abans, hem acceptat l'esmena conjunta dels grups parlamentaris del Partit Socialista i Iniciativa per Catalunya, i recordem que aquesta esmena va ser fruit d'algunes reunions que vam mantenir amb els grups, amb els representants de l'Hospital de Bellvitge, i que evidentment nosaltres vam també dir que hi estàvem d'acord, però òbviament no la podríem presentar, nosaltres, com a esmena a la nostra mateixa proposta.

No hem pogut acceptar les esmenes que han presentat els partits que donen suport al Govern –avui crec que ha quedat molt clar: el Govern i sotagovern, eh?–, perquè, evidentment –evidentment–, el que plantegen no té res a veure amb el que jo he intentat explicar, no sé si amb èxit, que és un pla de recursos humans global del sector, no una valoració de les professions sanitàries, perquè vull recordar-los, senyors de Convergència, que abans que vostès governessin les professions sanitàries existien, vull dir, no les han creat vostès, i, per tant, no crec que les hagin de definir, perquè evidentment tampoc tenen aquesta competència, i penso que tampoc tenen aquesta habilitat.

Per tant, no hem pogut acceptar aquestes esmenes perquè s'aparten obertament del que nosaltres plantejem, que és actuar com a garants d'aquesta activitat i d'aquesta continuïtat assistencial, i no seguir constituint unes meses que vostès ja van constituir, que les tenen inactives. I fer referència al gran èxit del pla nacional de salut, que, bé, no ha parit ni un petit ratolí..., em sembla que no és la referència per poder tirar endavant cap projecte per a la sanitat pública catalana; si aquesta ha de ser la referència, penso que anem malament.

Tot i que no hem recollit en el text les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari del Partit Popular, més que re perquè el redactat era més tècnic que no pas polític, com ells presentaven, estem absolutament d'acord en el seu contingut, en l'esperit d'aquestes, perquè evidentment, sense aquestes retallades, sense aquesta actuació pel partit que governa i pel sotagovern que els dona recolzament, no estariem presentant aquesta moció i probablement no tindríem grans parts del debat.

Respecte al tema dels sindicats que vostès han dit: jo he fet moltes coses a la vida, senyora García, una d'aquestes és ser representant sindical. Em podrà criticar per moltes coses, perquè n'he fet moltes altres, per tant, potser sí que tinc una visió esbiaixada del que ha de ser la negociació col·lectiva, però puc dir-los, tant a vostè com a altres grups parlamentaris, que, els agradi o no els agradi, els sindicats majoritaris i els que no són majoritaris, que també han de participar en aquesta negociació, són els representants legals dels treballadors, i els organismes corporatius representen interessos que a vegades estan clarament contraposats al que és la sanitat pública a Catalunya, i podria fer referència al Col·legi de Metges, que és un dels organismes corporatius que, evidentment, no treballa exactament per la sanitat pública de Catalunya.

Res més. Només volem insistir en la necessitat que aquesta moció s'aprovi, i els representants dels treballadors podran veure clarament quins partits es posicionen i ratifiquen... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Cridem a la votació.

(Núria Segú Ferré demana per parlar.) Senyora Segú.

Núria Segú Ferré

Per contradiccions, senyora presidenta. Trenta segons...

La presidenta

Trenta segons.

Núria Segú Ferré

Sí?

La presidenta

Sí, sí.

Núria Segú Ferré

Bé, més que re per aclarir algunes afirmacions que s'han fet, que no hi ha hagut voluntat de transaccionar ni de parlar, ha dit. Respecte al punt 5 de la moció, que és l'esmena presentada conjuntament per Iniciativa i pel Partit dels Socialistes, es va donar l'oportunitat, sobre tot en l'apartat 5.c, eh? –aquell que parla dels recursos, de la retallada del 2014–, que si aquest redactat no era acceptable per als grups que donaven suport al Govern, estàvem oberts a canviar, a transaccionar per tal que quedés molt clara aquesta qüestió, que, com deia, ahir el conseller s'hi va comprometre, i sembla que avui no podem votar-ho.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyora García. *(Pausa.)* M'ha demanat la paraula, senyora García, o no?

Eva García i Rodríguez

Senyora presidenta, no l'havia demanat...

La presidenta

Ah, no?

Eva García i Rodríguez

...però ja que me l'ofereix... *(La presidentariu.)* No, no, ja que me l'ofereix...

La presidenta

Jo no la hi ofereixo, però m'ha semblat que aixecava el braç.

Eva García i Rodríguez

Ja que me l'està oferint, demanaré votació separada...

La presidenta

Ah, molt bé.

Eva García i Rodríguez

...dels punts 2 i 3.a.

La presidenta

Perfecte.

Senyora Vallet –sí que l'ha demanada.

Isabel Vallet Sánchez

Sí, per demanar votació separada del punt 2.

La presidenta

Molt bé.

(Alba Vergés i Bosch i Carina Mejías Sánchez demanen per parlar.) Senyora Vergés i després senyora Mejías.

Alba Vergés i Bosch

Sí, per demanar votació separada del punt 1 bis.

I només constatar que, si es fan esmenes pressupostàries en aquest Parlament, haurien de dir als grups proposants, també, d'on hem de treure aquesta partida per posar-la-hi.

Gràcies.

(Remor de veus.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí, presidenta, per demanar...

La presidenta

Un moment, un moment. No parli, esperi. *(Pausa.)* Ja.

Carina Mejías Sánchez

Volíem demanar la lectura del punt 5.c.

La presidenta

Sí, ja la tenia demanada.

A veure, el Partit Socialista ha demanat votació separada del punt 2, del punt 5, i del 5.c, llegir-lo, i també votar-lo separatament. *(Pausa.)* D'acord, molt bé.

Doncs, començarem votant el punt 1 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 84 vots a favor i 47 en contra.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 22 vots a favor, 71 en contra i 38 abstencions.

Votem ara el punt 3.a –3.a.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 44 vots a favor, 69 en contra i 18 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació –punt 5.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 69 en contra.

Ara donem lectura del punt 5.c.

Punt 5.c: «El garantiment de la mateixa disponibilitat econòmica centre per centre que el 2013, sense haver

de disminuir 60 milions d'euros, que ha de permetre la contractació del personal necessari i fer l'activitat sanitària, mèdica i quirúrgica necessària durant l'estiu.»

Passem a la votació d'aquest punt.

Comença la votació –comença la votació.

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 69 en contra.

Votem ara la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de gestió del 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials i les perspectives de futur d'aquest model (tram. 302-00184/10)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model de gestió del 0,7 per cent de l'IRPF per a finalitats socials i les perspectives de futur d'aquest model, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té la paraula l'il·lustríssim senyor Pere Bosch.

(Pausa llarga. Remor de veus.)

Senyors diputats, si han de seguir parlant, millor que ho facin fora de l'hemicicle.

Pere Bosch Cuenca

Gràcies...

La presidenta

Ja pot començar, senyor Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorables consellers, en aquests últims dies tots els ciutadans tenim l'oportunitat d'omplir això *(l'orador mostra uns fulls)*, que és l'impost de la renda del patrimoni físic, de les persones físiques, anomenada altrament «declaració de renda». I en aquest document tindrem l'oportunitat de fer un gest, que és molt senzill però que té tot un seguit de conseqüències, que és decidir si volem optar per donar una sèrie de recursos, una part de la nostra tributació, el 0,7 per cent, concretament, a l'Església catòlica, o volem fer-ho per a finalitats socials.

Volem intentar, al llarg d'aquesta moció, plantejar un seguit de propostes al voltant d'aquest model, i complementar també, d'aquesta forma, la moció que vàrem substanciar fa quinze dies, en la qual parlàvem de mesures per donar viabilitat, per donar consistència, per millorar les relacions entre les entitats i el conjunt de l'Administració. Aquesta n'és una moció complementària, perquè el que intenta és abordar un dels mecanismes que hi ha actualment per finançar les entitats

socials, que és, com bé saben vostès, aquesta casella destinada a finalitats socials.

Què pretén la moció? Doncs, pretén, la moció, posar, en primer lloc, en qüestió el que és un problema d'origen d'aquesta casella, i és que en aquests moments, si bé Catalunya contribueix d'una forma important, a través del 24,8 per cent, al que és el fons comú que genera aquesta casella de finalitats socials, només en rep un 14 per cent. Per tant, ens trobem, novament, aquí, amb un dèficit fiscal, encara més punyent si tenim en compte que l'origen del sistema és permetre que els ciutadans puguin decidir lliurement destinar una part dels seus recursos a finalitats socials.

Què representa això? Doncs, representa ni més ni menys que, en els quatre darrers anys dels quals tenim dades –perquè un dels problemes que tenim també aquí és la manca de transparència del Govern de l'Estat–, resulta que s'han perdut en el nostre país ni més ni menys que 77 milions d'euros. Què vol dir, això? Vol dir que les entitats del nostre país han deixat de rebre 77 milions d'euros, que s'han perdut, que han anat a altres territoris.

Si això succeís en una zona rica, podríem considerar que això té repercussions a nivell d'intentar mecanismes, articular mecanismes, encara que poguéssim considerar-los, diguem-ne, atípics, d'anomenada «solidaritat». Però resulta que el nostre país té una de les taxes de risc de pobresa més elevades del conjunt de l'Estat i, per tant, és evident, a través de les dades, que tenim un seguit de necessitats punyents, i que bona part de les entitats del nostre país en són plenament conscients.

Per tant, el primer que reclamem en aquesta moció és transparència al Govern de l'Estat per poder tenir les dades actualitzades i poder saber de forma fefaent en quina mesura es produeix aquest dèficit fiscal punyent.

També demanem una altra cosa: demanem al Govern de l'Estat que compleixi les sentències judicials. Resulta que tenim tres sentències del Tribunal Suprem, una sentència del Tribunal Constitucional, i el Govern de l'Estat es declara «alegal». O sigui, aquest Govern de l'Estat que ens està reclamant, dia sí, dia també, que complim la llei, resulta que es salta, com podríem dir en termes espanyols, «a la torera» les sentències judicials.

I què fa la ministra de torn? Doncs, la ministra de torn ens diu que no té intenció de complir la sentència judicial, i que, per tant, no vol permetre que el Govern de la Generalitat, que és el que té competències a nivell de relacions amb entitats i el que té competències en matèria social, pugui gestionar aquests recursos. Per tant, no només patim aquest dèficit fiscal afegit, sinó que a més a més el nostre Govern de la Generalitat, aquí, no hi pinta absolutament res.

I, per tant, el que plantejem aquí és un canvi de paradigma en el qual el Govern de la Generalitat pugui assumir la gestió de tots aquests recursos –no només d'un percentatge: de tots els recursos–, i, per tant, consolidem alguns acords que s'han pres també en aquesta cambra parlamentària.

I demanem una altra cosa també important: nosaltres volem, i el Govern estem convençuts que també està en aquest compromís, construir un país nou. I construir un país nou vol dir reflexionar, sobretot, i, per tant, volem encomanar al Govern la feina de trobar-se amb les entitats i pensar, repensar, de cara a l'escenari d'una Catalunya independent, com ha de ser el model de finançament de les entitats, que nosaltres creiem, lògicament, que no ha de passar per aquest sistema, i que ha de passar per un sistema a través del qual les administracions públiques donin recursos directes i facilitin l'estabilitat de les entitats.

Això és el que plantejem. En definitiva el que volem és repensar el país de dalt a baix, construir un nou país, fer-ho a través de diferents mecanismes: fa dies tenfem l'oportunitat també de parlar de seguretat social, la setmana anterior o fa dues setmanes, de parlar de relacions amb les entitats, i avui, també, de sistema tributari i de si aquest és el millor mecanisme per finançar les entitats.

Esperem poder rebre el màxim suport possible, en definitiva, per transformar un sistema que tots convindrem que és pernicios per a les entitats, pernicios també per a les necessitats socials del nostre país, i, en definitiva, que no ens permet construir aquest país nou que volem.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, per explicar les esmenes que ha presentat el meu grup i també quin és l'estat de la qüestió sobre el tema del 0,7 i el finançament de les entitats socials al nostre país.

Jo vull agrair al Pere Bosch, al diputat d'Esquerra Republicana, aquesta moció des dels acords però també des de les discrepàncies. Hem arribat a acords importants en aquesta moció, però és evident que no compartim el model que el Grup d'Esquerra Republicana planteja, en el qual tots els recursos que es recaptin a Catalunya es queden a Catalunya. Aquest no és el nostre model. Però sí que creiem que cal fer un replantejament, que cal millorar la gestió, que cal donar transparència i que cal complir les sentències, i per això hem arribat a acords en aquesta moció.

Parlem de recursos, de polítiques socials; uns recursos que al nostre país, doncs, estan minvant, que són escassos. Són escassos en els pressupostos públics, però afortunadament són cada cop més quantiosos quan parlem de la solidaritat de les persones, quan parlem dels ciutadans i les ciutadanes que marquen la casella dels fins socials en la seva declaració de renda.

Enguany, l'última recaptació han estat 271 milions a tot l'Estat, 210 milions han estat per a projectes socials, i això vol dir que més de mil projectes arreu de

tot Espanya s'han beneficiat d'aquesta fórmula de finançament. D'aquests, 52 han vingut aquí a Catalunya; són milions que també van en augment, però que són del tot insuficients, i en això també hi coincidim.

Nosaltres hem volgut posar en valor el model i el que ha suposat aquest model del 0,7 amb totes les seves deficiències, i això ho sabem tots els que voltem pel país i sabem que, quan visites moltíssimes entitats, et diuen: «Això és un 0,7 per cent. Aquest equipament es va fer gràcies al 0,7 per cent.» Per tant, està molt imbricada, en la nostra estructura social, la importància d'aquests recursos.

Aquest és un debat que es repeteix en aquesta cambra: ja el vam tenir fa un any, l'hem tingut a la Comissió de Benestar social i Família, també, de manera reiterada. Nosaltres hem demanat des de Catalunya la millora de la gestió i la distribució d'aquests fons, la participació i la distribució territorial amb mesures i criteris, doncs, per part de les comunitats autònomes. Tots ho hem demanat, tots hem demanat el compliment de les sentències.

Però sí que és cert que podem dir que s'han dinamitat tots els acords que hi havia per part del Govern de l'Estat. El no-compliment de les sentències ha significat un canvi de les regles del joc, i, per tant, veiem que no hi ha la voluntat del compliment d'aquestes sentències.

Però també, malauradament, aquí, al nostre Parlament, el gir sobiranista que està patint el nostre país també significa que avui el que es votarà aquí, i que el Grup Socialista no hi donarà suport, significa que desapareix el concepte de solidaritat dels catalans cap a la resta dels espanyols, i en això el Grup Parlamentari Socialista no estem d'acord.

Nosaltres, des del Grup Parlamentari Socialista, volem constatar –en el temps que em queda–, en primer lloc, que hi ha més recursos socials des de l'IRPF; que quan hi ha hagut més recursos a Catalunya per a projectes socials en aquesta modalitat de finançament de les entitats socials ha estat quan hi ha hagut un govern socialista aquí, a Catalunya, i a la resta de l'Estat. I quan es van augmentar no només els imports sinó també la proporció de l'IRPF que s'hi dedicava, això va ser el 2009, que es va passar del 0,52 al 0,7..., també ha estat possible quan hem governat els socialistes, aquí i al conjunt de l'Estat.

Nosaltres entenem que hi ha d'haver solidaritat com a justícia, i entenem que la distribució actual no és una solidaritat adequada, sinó que esdevé injustícia en el moment en què no es tenen en compte els territoris adequadament. I també quan no es té en compte la tipologia d'entitats, i en això també discrepem del Grup d'Esquerra Republicana i de Convergència, perquè nosaltres entenem que les petites entitats han de ser finançades, però també han de ser finançades les grans entitats, les grans estructures i les confederacions estatals.

Per això nosaltres plantejem un model que passa pel consens, que passa pel diàleg, que passa pel compliment de les sentències, però sobretot passa pels acords

entre les comunitats autònomes, l'Administració general de l'Estat i el conjunt de les entitats. Només així entenem que hi pot haver un bon finançament.

El meu grup parlamentari hi ha presentat cinc esmenes. La primera ha estat transaccionada, i, per tant, crec que hem millorat el text de la moció eliminant-ne alguns conceptes que consideràvem que no tocaven en una moció del Parlament, i incorporant-hi el valor positiu que té aquesta modalitat de finançament, que és el que he comentat abans que té a veure amb importants projectes socials que han contribuït a la millora de la cohesió social a casa nostra.

Ens han acceptat l'esmena número 2, que treu conceptes com «forçar l'Estat espanyol per fer complir sentències» –creiem que és aquesta la manera.

I, lògicament, el Grup d'Esquerra Republicana no ens ha acceptat aquests espais d'acord i diàleg amb el conjunt de l'Estat, perquè no és el seu model, i ho entenem. I no podem subscriure parlar de futuribles, segons el seu parer, dels futurs estats independents, perquè entenem que nosaltres hem de millorar els processos de finançament de les entitats, però no hem de projectar qüestions que no interessin ni al conjunt de l'Estat ni tampoc als catalans i les catalanes.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, consellera, doncs, sí, tornem a votar una proposta que ja està votada. Jo en porto, a la mà, una d'aprova, del nostre grup, que s'expressa en els mateixos termes, que òbviament no s'ha resolt. Un dels punts que hi demanàvem és que el Govern seguís insistint en la territorialització i en el compliment de la sentència. És evident que no ho ha fet. L'altre dia se'n van omplir aquí la boca, doncs, el Govern i el diputat sobre aquesta qüestió, però és que és una qüestió ja existent. Per tant, crec que seria el moment de decidir si en això també ens plantem i fem una posició també de força, com hem fet en altres coses. I en aquest sentit, la moció hi pot tornar a ajudar.

Nosaltres la votarem a favor, com hem votat les nostres pròpies, com hem votat les d'altres, i en general –i després m'explicaré en el que no. Però tenim una gran recança en la no-acceptació, de nou, d'una esmena que creiem que és important per al sosteniment del nostre sistema de serveis socials i de les nostres entitats. No entenem, si estem parlant de sostenibilitat –i el senyor Bosch fa tres mocions seguides que refusa unes propostes com aquesta, que són les que realment donarien sentit a aquest finançament–..., que per poder fer el que hem de fer i per poder complir les nostres lleis no ens cal només el 0,7 –que això és una sentència i ho necessitem–, ens cal aplicar una fiscalitat

progressiva, i justa i redistributiva. I aquest Govern i el grup que hi dóna suport no ho estan fent. I ens toca.

I li vam demanar en l'altre Ple, en què també parlàvem de les entitats socials, que féssim el favor de fixar un sòl d'inversió social en les dues properes legislatures per arribar a la mitjana europea, i això ho podem fer. I torno a dir-ho al Grup de Convergència i Unió: això ho van demanar vostès al Govern de l'Estat. Ei, i tenen signat el mateix Pacte d'estabilitat. Per tant, reflexionin sobre els debats que estem fent en aquesta cambra, si realment ens importa el tercer sector, si realment ens importen les nostres polítiques socials.

Deia que és de justícia procedir a territorialitzar aquests fons. Ho és perquè hi ha una sentència, ho és perquè Catalunya, senyora Granados, és que és més d'un 10 per cent més que a la resta de l'Estat que reclama que això sigui així, i perquè és possible territorialitzar-ho.

Són moltíssims, els projectes, i aquí s'ha expressat. I també hi vull fer una referència: aquí s'inclouen els projectes, també, de les entitats mediambientals, en aquest 0,7. Si tenen activitat acreditada en el nostre país, poden rebre aquests fons; per exemple, en aquest sentit, cinquanta-una fundacions podrien disposar, doncs, d'aquests fons.

Per tant, és important i la votarem, menys en el darrer punt, amb aquest sentit crític. Vostè parla, en el punt 4 del segon punt..., on no es constata, sinó que es diu que «es treballarà»... Com ho posa? En el punt d'instar el Govern de la Generalitat que construeixi un model d'aquí a dotze mesos, en un futur hipotètic. Nosaltres li proposem que treballin per ja, i per a la propera legislatura i per al moment actual, i vostès, en aquest sentit, sempre pilotes fora. No ens podem encantar en un model: treballin, treballin un model.

Però li dic una cosa: vostès proposen «a debatre i consensuar, a través d'un treball conjunt amb les entitats socials, quin ha de ser el model de la casella». La cosa més bonica que tenia aquesta moció és que posava l'Església en un lloc on podíem debatre si havia o no de rebre aquests fons, quan ja en rep i té un acord, diríem, l'Estat amb la Santa Seu. Era la cosa que més ens agradava, a nosaltres, de la moció: que ho posava en qüestió. I és la cosa que vostè en el debat ha eliminat. Si han de fer un debat sobre quin és l'escenari d'aquí a dotze mesos i això no s'hi inclou, ens sembla que, per repetir esquemes, a Catalunya, del mateix que es fa a l'Estat, tampoc tindria massa sentit. I ens sap molt greu que n'hagin eliminat aquest punt.

Per tant, votarem a favor de la resta de punts, tal com han quedat, tot i que jo entenc que la moció queda més diluïda que coses que tenim anteriorment aprovades en aquest Parlament, com és una proposta de Convergència mateix. Però com que estem, diríem, en aquests debats que no són gens conclusius per al dia a dia de les entitats, que no són gens, diríem –en això puc coincidir amb la senyora Granados, no?–..., que no tenen massa sentit per a la realitat que estem passant en aquests moments a Catalunya, que és d'emergència i que és de necessitat, ja, i vostès en això no es volen comprometre, doncs, bé, ara, com que era època d'hi-

senda, parlem d'IRPF, però les coses que ens passen en el dia a dia a les nostres quotidianitats, a les nostres famílies, a la gent del nostre país i a les nostres entitats mai són acceptades en una moció del grup que dona suport al Govern i, òbviament, tampoc del mateix Govern.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Señores y señoras diputados, pretende Esquerra Republicana que votemos literalmente que el modelo actual de atribución de cantidades en el IRPF a fines sociales «atempta contra la naturaleza del sistema, donat que perjudica les zones en les quals, com a Catalunya, els ciutadans i ciutadanes generen un major nombre de recursos a través d'aquesta via». Estamos hablando de cantidades destinadas a fines sociales.

Yo no sé todavía lo que votarán los demás; algunos lo han anunciado, pero me gustará verlo, porque mi grupo no va a votar algo que, cambiando «Cataluña» por «Lombardía», podría haber suscrito perfectamente la Liga Norte en Italia. A mí no me extraña que lo pidan ustedes, Esquerra Republicana: la Liga Norte es el partido del famoso «Roma ladrona», y ustedes son el partido del famoso «Espanya ens roba». Es lógico, en esto como mínimo coinciden claramente. Me extrañará aún menos que lo apoyen sus socios de Gobierno, Convergència i Unió, a los cuales ya la propia Liga Norte les ofrece públicamente su grupo parlamentario en Europa, a través del señor Tremosa. Efectivamente, las coincidencias de planteamientos entre esta formación política italiana y Convergència i Unió y Esquerra –en esta materia, al menos– son explícitas e innegables: el propio señor Mas se reúne con el líder de este partido, y los diputados de este partido en el Parlamento italiano se ponen camisetas con la «estelada».

Nosotros no vamos a decir nunca: «El dinero de los catalanes, para Cataluña», que es en esencia lo que propone esta moción. Ni que «la España subsidiada vive a costa de la Cataluña productiva», que es lo que decía explícitamente Convergència en uno de sus lemas. Porque, es cierto, ustedes no lo ocultan –y en ese sentido hay que reconocérselo, les honra–: están por la separación. «Lo mío para mí»: así de claro lo dicen y así de claro lo presentan en una moción como esta, en la que también reclaman el traspaso total de todos los recursos que los catalanes decidan destinar a finalidades sociales. Esto es lo mismo que defiende la Liga Norte en Italia en este aspecto. Ya está, es así de claro y por lo menos que los ciudadanos lo sepan.

Nosotros, al contrario que ustedes, estamos por la unión y la solidaridad de los catalanes con el resto de los ciudadanos españoles y con el resto de los ciudadanos europeos, y no, como ustedes, por la separación

respecto de unos y respecto de los otros. Es su planteamiento, no es el nuestro, y por eso no votaremos su moción.

Y más allá de si es necesario sustituir el sistema de asignación de recursos del 0,7 en la casilla del IRPF, que posiblemente haya que sustituirlo, lo que hace falta y lo que tiene que hacer el Gobierno central, el de la Generalitat y el del resto de las comunidades autónomas es sentarse y acordar un nuevo sistema de financiación bajo los principios de igualdad, de autonomía, de suficiencia financiera, de responsabilidad y de transparencia, y todo ello bajo un principio todavía más fundamental, que es el de lealtad institucional.

Porque, miren, nosotros estamos de acuerdo con ustedes en una cosa: que es que la lealtad institucional empieza por cumplir las sentencias, cumplir algo tan básico como el estado de derecho. Pero es que ustedes en esto solo miran siempre hacia un lado –siempre hacia un lado–, porque ustedes en muchos ámbitos –y aunque me lo niegue, consejera, es así– solo se acuerdan de que cumplan las sentencias otros, pero las sentencias que a ustedes les afectan, esas no, esas nos las saltamos o no las reconocemos, porque se incumple por parte de la Generalitat en muchos ámbitos. Sí, se incumple en pagos comprometidos con entidades, etcétera; no es la cuestión de la moción, pero aquí incumple todo el mundo, ¿eh?

Igual pasa con la transparencia que exigen de forma tan contundente en la publicación de los datos de distribución de recursos por parte del Estado para cada comunidad autónoma. De acuerdo, transparencia, pero también incluso por provincias y por municipios, y eso sí, otra vez, en todas las direcciones. Curioso, por tanto, que no acepten nuestra enmienda en la que pedíamos que la Generalitat hiciera exactamente lo mismo que piden ustedes al Estado: que publique la distribución de recursos y su desagregación territorial para cada una de las provincias y de los municipios catalanes.

¿Ustedes piden eso, no? Transparencia. Pues, es simplemente lo que nosotros le pedíamos en nuestra enmienda. Hubiéramos votado a favor de lo que pedían ustedes para el Estado. Pero lo que demuestra no aceptándolo es que su petición solo sirve para justificar de nuevo el argumento que comparten con la Liga Norte y que subyace en la moción: «Espanya ens roba.»

Gracias, señoras y señores diputados, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Cima.

Xavier Cima Ruiz

Bé, gràcies, presidenta. Consellera, diputades i diputats, la primera nota la faré al senyor José María Espejo: venim a parlar del 0,7 per cent de l'IRPF i vostè ens parla de la Lliga Nord, que demostra que qui potser juga en una altra lliga són vostès. *(Rialles.)*

A la declaració de la renda –ho deia el senyor Pere Bosch– hi ha una casella en què els ciutadans podem decidir què volem que es faci amb els nostres diners, la del 0,7: activitats d'interès general considerades d'interès socials o a l'Església. Els contribuents podem optar per marcar una de les dues caselles o totes dues.

Una primera qüestió: per què marcar la casella d'activitats d'interès social? Doncs, perquè Catalunya sempre ha estat solidària amb la gent que més ho ha necessitat, sempre hem estat solidaris amb qui més ho necessita. La crisi afecta tothom, però especialment els col·lectius més desfavorits. Les ONG han d'atendre cada cop més persones i portar a terme més programes socials. Per seguir fent aquesta tasca cal la nostra aportació, cal que marquem la casella d'activitats d'interès general considerades d'interès social a la declaració de la renda. D'aquesta forma, podem desenvolupar programes concrets, perquè gairebé el 78 per cent de la recaptació va a parar a programes socials, i la resta es destina a projectes de cooperació internacional –el 19 per cent– i de medi ambient –el 3 per cent.

La segona pregunta que ens hem de fer és: per què demanem que el 0,7 de l'IRPF per a finalitats socials l'hauria de gestionar la Generalitat? I la resposta és: perquè en ella recauen les competències exclusives en matèria de serveis socials. Catalunya ha manifestat sempre la seva voluntat de gestionar els fons provinents del 0,7 per a programes socials d'acord amb les competències exclusives que li atorga la Constitució espanyola en l'àmbit de les polítiques socials. També perquè la jurisprudència ens avala: l'any 92, el Tribunal Constitucional va dictar una sentència en la qual s'establí que l'Estat pot destinar fons a subvencions en matèries de competència exclusiva de les comunitats autònomes especificant-ne la destinació, regulant les seves condicions essencials d'atorgament fins on ho permet una competència genèrica, bàsica o de coordinació, però sempre ha de deixar marge a les comunitats per concretar l'afectació o el destí, o almenys per desenvolupar i complementar la regulació de les condicions d'atorgament de les ajudes i la seva tramitació. Així mateix, correspon a les comunitats autònomes la gestió de les seves subvencions sobre competències exclusives. Per regla general, aquesta gestió no es pot consignar a favor d'un òrgan de l'Administració de l'Estat o bé d'un organisme intermediari d'aquesta.

Fins avui, dotze sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Suprem han dictaminat que l'Estat no és competent per gestionar i distribuir aquestes subvencions, sinó que ho han de fer les comunitats autònomes. I què fa l'Estat espanyol davant d'aquest problema? Doncs, més centralisme. El 2013 va modificar la regulació i les bases del sistema de subvencions en resposta a aquestes successives sentències, i en va mantenir la gestió i en va centralitzar encara més el sistema. Si s'acaba aplicant íntegrament, les entitats que no siguin d'abast estatal en quedaran excloses, i a Catalunya això pot significar que més de cent entitats es quedin sense subvenció. El passat novembre la Generalitat també va recórrer davant dels tribunals, tal com ja ho havia fet els anteriors anys, contra la convocatòria de 2013.

Hi ha també una tercera qüestió: per què diem que a Catalunya arriben menys diners dels que ens corresponen? Doncs, perquè l'Estat no respecta la nostra solidaritat: no la rebem en la mateixa proporció en què marquem la casella del 0,7. Catalunya va aportar, el 2013, 52 milions d'euros de la recaptació estatal, i només en va rebre 29,7 milions, destinats a programes socials. I aquesta és una situació que es va repetint any rere any. Catalunya va rebre per a programes socials 22 milions d'euros menys que el total aportat pels contribuents catalans en fer la declaració de la renda, i 10 milions d'euros menys que si s'hi apliqués un criteri de repartiment en funció de la població de cada territori, on Catalunya representa el 19 per cent de la població total.

Per això, en paral·lel a la qüestió competencial, també s'ha reclamat a l'Estat que incrementi el percentatge del total de recursos distribuïts que destina a programes socials per a Catalunya.

Per acabar, agrair al diputat Pere Bosch l'esperit d'entesa demostrat durant les negociacions de les esmenes. El nostre grup n'ha presentat quatre, perquè, com veuen en el discurs, compartim totalment el fons de la moció, i hem presentat quatre esmenes per tal de millorar-ne, doncs, la forma.

I, per últim, dir-los que en aquesta reivindicació nosaltres no farem ni un pas enrere: perquè som un país solidari, perquè estem convençuts que no rebem allò que ens pertoca i perquè, a més a més, la competència exclusiva en matèria de serveis socials recau sobre la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies, presidenta, consellera, diputades i diputats.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Senyora consellera... Senyor Bosch, l'altre dia, doncs, vam intervenir i vam escoltar –i vaig escoltar atentament– l'autointerpel·lació que es va fer Esquerra Republicana a Convergència i Unió, no? Aquí hem practicat noves interpellacions, que són o autointerpellació –de Govern a Govern– o la interpellació al Govern de l'Estat. Jo hi podria haver contestat, en comptes de la senyora Munté, i m'hauria agradat que ens haguessin donat deu minuts, perquè la moda ara és fer interpellacions al Govern de l'Estat.

I va ser una interpellació, jo diria, que va ser entranyable, eh? El senyor Bosch deia a la senyora Munté: «Escolti, senyora Munté, veritat que els catalans, aquí, a la Generalitat de Catalunya, ho fem molt bé i la culpa és del fet que Madrid ens roba? Veritat que aquí ho fem molt bé i la culpa és d'aquesta Espanya subsidiada que viu de la Catalunya productiva?» I la senyora Munté: «Per descomptat, aquí ho fem tot perfectament, tot és

un model d'èxit, aquí.» I llavors era molt entranyable veure com entre ells, doncs, s'animaven, eh?

Però «un model d'èxit»..., del que no parlaven la senyora Munté i el senyor Bosch és que, per culpa d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, hem tingut uns pressupostos en què retrocedim cinc anys –cinc anys– en les polítiques socials; per culpa d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió, tenim uns pressupostos que ens retrocedeixen vuit anys en sanitat; per culpa d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, tenim uns pressupostos que ens retrocedeixen deu anys en les polítiques educatives, i per culpa d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, tenim un deute amb les entitats socials de 435 milions d'euros, que 283 milions –segons les darreres dades, perquè vostè no ens en dona cap ni una–, eh?, són del seu departament. Això no ho diem. Ara, tot és «un model d'èxit».

I, fixi-s'hi, avui ens presenta el senyor Bosch –Esquerra Republicana de Catalunya– a la cambra una iniciativa, històrica, que ens diu: «Hem de complir les sentències del Tribunal Constitucional.» Històrica, per emmarcar als llibres d'història. Jo espero que, després d'anys i anys, anys i panys, de denigrar, «denostar» el Tribunal Constitucional, això signifiqui *el comienzo de una bonita amistad*, senyor Bosch, i comencem a aplicar totes les sentències, però totes –totes– les sentències que obliguen el Govern de l'Estat, per descomptat, però també les sentències que obliguen el Govern de la Generalitat. I així, de passada, fixi-s'hi, senyora Munté, deixem que la Generalitat de Catalunya sigui una administració, diguem-ne, fora de la llei, antisistema, i comenci a ser un estat de dret, perquè Catalunya no pot ser ni Veneçuela ni Cuba: ha de ser un estat de dret i hem de complir totes les sentències.

I no ens enredri, senyor Bosch, parlem de les sentències i llegim les sentències: llegim les dues sentències, la del Tribunal Constitucional i la del Tribunal Suprem, que jo dic que històricament vostè ens posa sobre la taula. Les sentències parlen de convocatòries, una convocatòria de l'any 2005 i una convocatòria de l'any 2008, i parla d'aquestes convocatòries, exactament. I una de les coses que diu la sentència és que l'Estat pot establir l'objecte i quins en són els beneficiaris; ara, això sí, del que parla és que ha de donar entrada a les comunitats autònomes. I no es va fer fer aquest canvi, per introduir les comunitats autònomes, senyor Bosch? Sap qui va pactar aquest canvi? Esquerra Republicana, la senyora Capdevila. Miri, miri el departament, és una nota de premsa!

És que vostès... Jo entenc que facin autocrítica, perquè vostès tenen molts morts a l'armari, eh? I diguem-ne que, en els moments més nefastos de la política catalana, allà ha estat Esquerra Republicana: van pactar l'IRPF, van pactar el sistema de finançament: l'IRPF el va pactar la senyora Capdevila, el sistema de finançament el va pactar el senyor Puigcercós, que va sortir dient que era un sistema de finançament, eh?, mega-espectacular –això ho va dir l'Iceta, però també el senyor Puigcercós s'hi va sumar. Vostès han estat en les retallades més importants que hem tingut a Catalunya i vostès han estat en el deute més important que tenim a les polítiques socials a casa nostra. Vostès han estat

en els moments culminants de casa nostra. Imagini's, i ara ens volen venir a salvar la pàtria?, ara ens volen venir a donar lliçons de política social? Esquerra Republicana, que ha fet tot això, que té tots aquests morts a l'armari? No, senyor Bosch, vostès no tenen cap tipus de credibilitat en aquest sentit.

I, fixi-s'hi, nosaltres no renunciarem mai, el Partit Popular Català, els populars catalans, com tots els populars espanyols, a la solidaritat entre els espanyols. Ara em deia el senyor Sánchez Costa –el Fernando–: «És que la seva solidaritat acaba entre els Pirineus i la Sènia.» No volem restringir la solidaritat entre els Pirineus i la Sènia.

Han parlat de la Lliga Nord. Fa poc la senyora Ana Pastor va fer una entrevista a Marine Le Pen –li va fer una entrevista–, i parlaven de solidaritat i parlaven d'immigració, i Marine Le Pen li diu: «Sí, això de la solidaritat està molt bé, però sap el que passa? Que a França tenim 5 milions d'aturats i 9 milions de pobres, i per mi aquesta és la prioritat.» Jo li demano, si us plau, senyor Bosch, que no reproduïm discursos lepenians en aquest Parlament –no reproduïm discursos lepenians en aquest Parlament. Perquè aquest discurs que vostè ha fet –i li ho recordava un altre diputat– el pot subscriure el Front Nacional per França, el pot subscriure la Lliga Nord per la «Padània» –entre cometes– o el pot subscriure l'UKIP pel Regne Unit.

Nosaltres ens hi mostrem en contra. I com li va recordar la senyora Pastor a la senyora Le Pen, senyor Bosch, estem parlant de solidaritat, i nosaltres no restringim la solidaritat entre espanyols i la seguirem defensant en un moment en què les necessitats són les que són.

Gràcies, senyora consellera, senyor Bosch, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Per si podria defensar-ho des de l'escó estant, perquè serà molt breu. *(Pausa.)*

Doncs, nosaltres votarem a favor de la moció, tot i que entenem que el resultat és esperable –el resultat de l'Estat espanyol, vull dir.

I sí que fem una reflexió al voltant de, doncs, com ha d'evolucionar el model de relacions entre les entitats socials i l'Administració: entenem que és clau que es superin certs problemes de burocratització, i que, bàsicament, són pel fet de dependre de convocatòries anuals, per haver de presentar, doncs, projectes, etcètera. I que sí que s'ha d'avançar en aquest sentit que siguin actors clau i significatius, també, en el marc de l'economia social i solidària, que té una clara reversió després en la millora, diguéssim, de la qualitat de vida de les persones, tot i assumir que, gràcies a les entitats, s'ha pogut tirar endavant una situació com la que patim ara.

Simplement per dir això.

La presidenta

Doncs, ara l'il·lustre senyor Pere Bosch té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Li hem passat l'ordre de votacions. Hem acceptat algunes esmenes, d'aquestes..., hem acceptat precisament una transacció amb el Grup del PSC i de Convergència, hem acceptat l'esmena 2 de Convergència, l'esmena 2 del PSC, l'esmena 3 de Convergència i l'esmena 4 de Convergència. Per tant, jo crec que podrà tenir, aquesta moció, un ampli suport.

Intento contestar a alguna de les intervencions que s'han fet, perquè n'hi ha alguna, jo crec, que s'ha passat de frenada, i em sembla que val la pena contestar-hi.

Home, que el Partit Popular, que és el partit que nega la targeta sanitària a bona part de la població d'aquest país; que el Partit Popular, que és el partit de la tanca de Ceuta i Melilla; que el Partit Popular, que és el partit de la retallada de 1.000 milions d'euros de la Llei de dependència; que el Partit Popular ens vingui a donar lliçons i ens parli de Le Pen seria talment com si el rei Herodes vingués a fer curses aquí de planificació familiar (*rialles*), i això deuen comprendre que no.

Igualment, també, que el Grup de Ciutadans ens vingui aquí a donar lliçons, quan resulta que l'any 2009 ells es varen coalitzar amb un grup que es deia Libertas, que alhora es va coalitzar amb un grup que es deia Partit Nacionalista de Sicília, que entre altres coses es declarava contrari a la immigració, doncs, home, també, lliçons, poquetes, perquè un altre dia vostès millor que es triïn altres companyies.

En tot cas, nosaltres plantejem en aquesta moció un objectiu que ens sembla totalment lloable, i aquí voldria demanar el suport d'Iniciativa, i és que demanem, i ho diem de forma explícita, una alternativa a l'actual model que queda definit en la casella del 0,7 per cent, que és –tot i que algun diputat sembla haver-ho oblidat en les seves intervencions– el motiu principal d'aquesta moció. Estem parlant d'aquest sistema de finançament, i el que estem dient al Govern de la Generalitat és que obri un procés de diàleg amb les entitats per dissenyar un model alternatiu. I això és el que diu, i estem convençuts, en aquest sentit, que en la mesura que diu això el Grup d'Iniciativa pot estar-hi perfectament d'acord.

Jo convidaria els diputats que votin en contra d'aquesta moció que, més enllà de parlar de solidaritat o altres, que parlin també amb el Casal dels Infants del Raval, que parlin amb entitats d'aquest país que estan a primera línia de trinxera, que parlin amb la gent que està patint, i que els diguin que deixarem de rebre aquest any més de 25 milions d'euros que els ciutadans i ciutadanes lliurement escullen i volen decidir que vagin a aquest país. Que això es manifesti aquí pot passar, però que m'agradaria que això es pogués dir o es digués a les entitats, i que es digués a la gent

que està patint i a la gent que està sota el llindar de la pobresa.

Aquestes són les necessitats del país, i nosaltres el que volem és cobrir aquestes necessitats i ser fidels a un sistema que, per damunt de tot, el que vol és apoderar els ciutadans per exercir la solidaritat a nivell del que són les necessitats del seu país.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a la votació.

(*Laura Massana Mas demana per parlar.*) Senyora Massana.

Laura Massana Mas

Per demanar votació separada del punt 4.

La presidenta

D'acord.

(*Eva Granados Galiano demana per parlar.*) Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Sí, presidenta. Per demanar votació separada del 3 i del 4.

(*José María Espejo-Saavedra Conesa demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí, presidenta. Para pedir votación separada del punto 1 del bloque 1, y de los puntos 1 y 2 del bloque 2.

La presidenta

Del bloc 2, 1 i 2?

José María Espejo-Saavedra Conesa

Sí.

La presidenta

Perfecte, gràcies.

Senyora Granados, aclarir que la votació del punt 3 és del primer bloc o del segon? (*Veus de fons.*) Del segon. Perfecte.

(*Pausa llarga. Eva Granados Galiano demana per parlar.*) Senyora Granados.

Eva Granados Galiano

Presidenta, per aclarir les votacions, perquè, com que hi ha dos blocs... El Grup Socialista demanem votació separada, del segon bloc, del punt 3 i el punt 4.

Gràcies.

La presidenta

Ja ho tinc, sí.

I els punts 3 i 4 poden ser votats conjuntament, senyora Granados? *(Pausa.)* Senyora Granados, els punts 3 i 4, conjuntament? *(Pausa.)* Molt bé.

Passem a la votació de la moció.

Votarem, en primer lloc, el punt 1 de la primera part –el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 18 en contra.

Votarem ara, de la segona part, el punt 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 104 vots a favor, 18 en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

(Veus de fons.) De la segona part –segona part.

Ha estat aprovat per 103 vots a favor, 18 en contra i 10 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 4 de la segona part. *(Veus de fons.)* Separats? Ah, és que em deien que no.

Doncs, punt 3 –punt 3– de la segona part.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 85 vots a favor i 46 en contra.

Votem ara el punt 4 de la segona part.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 70 vots a favor, 46 en contra i 15 abstencions.

I votem ara la resta de la moció, que és la part del primer bloc que no s'ha votat.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 104 vots a favor i 27 en contra.

Debat general

sobre el món agrari (tram. 255-00004/10) (continuació)

Passem ara al punt corresponent al debat general sobre el món agrari i a la votació de les propostes de resolució, amb el seu debat en primer lloc.

D'acord amb l'article 133.2 del Reglament, per a la defensa de les propostes de resolució presentades té la paraula, per un temps màxim de deu minuts, l'il-

lustríssim senyor Dionís Guiteras, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

(Pausa llarga.)

Pot començar, eh?

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Bé, primer de tot, en aquesta segona part d'aquest debat de política agrària, doncs, també donar la benvinguda als representants sindicals i de les organitzacions agràries que estan aquí, i suposo que n'hi ha molts que ens miren des de casa seva o des d'allà on puguin, al tros, perquè això de fer-ho en dos dies..., la gent que té feina i ha d'estar cada dia esporgant aquests dies de collita, doncs, deuen estar molt embolicats. Donar-los les gràcies, també, els grups parlamentaris, per la interacció que hi ha hagut. De fet, les organitzacions agràries ja han fet un treball previ, doncs, i han escoltat les reclamacions que els hem fet des dels grups parlamentaris que ens presentessin propostes, perquè al final el que surti d'aquestes propostes de resolucions han de ser eines útils per a ells, útils per a la societat. Per tant, agrair-los totes aquestes aportacions.

Com que hi han deu minuts i hi han seixanta-set votacions, no em podré estendre ni explicar massa els nostres posicionaments en les propostes de resolució que hem presentat conjuntament amb Convergència i Unió. Per tant, en destacaré unes quantes en dos blocs.

(Remor de veus.)

Al primer bloc, el que teníem plantejat en aquest debat eren unes propostes de resolució que fossin realistes, que es poguessin portar a terme...

La presidenta

Un moment, senyor diputat, un moment. Demano silenci, si us plau. *(Pausa.)*

Pot continuar.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies. Unes resolucions que fossin realistes, que es poguessin aplicar en un marc de crisi econòmica, restriccions pressupostàries, i absolutament condicionades per un marc espanyol i per un marc europeu. En aquestes propostes n'hi han unes quantes que m'agradaria ressaltar.

Una d'elles és la proposta de fer unes interprofessionals del sector. Les interprofessionals són eines que són absolutament imprescindibles, que qualsevol estat que es vanti de ser un estat seriós les té, i és on es posen en comú des de les qüestions i les problemàtiques des del punt de vista del productor fins a l'últim graó de la cadena, que serien els consumidors. Aquestes són unes eines imprescindibles i aquí estan en propostes de resolució.

Una de les altres propostes que es tiraran endavant –així ho espero– és el reforç i donar importància

real a l'eina que és l'Agència Catalana del Consum i l'Agència Catalana de la Competència. Sense aquestes eines ben desenvolupades, que l'únic que han de fer és aplicar la normativa que ja existeix –només han de fer això–..., que no s'aplica, que no hi ha la força suficient per poder-ho fer; a vegades hi han condicionants econòmics, però també n'hi han de com, a vegades, segons quines parts del sector són absolutament opaques i no deixen que aquesta transparència acabi arribant al consumidor, que és, en definitiva, qui ha de poder escollir: un consumidor informat canvia el món, i el sector necessita que el consumidor informat ens doni un cop de mà per canviar aquest món, no només el món amb majúscules, sinó també el món amb majúscules del sector agroalimentari català.

Una altra de les coses importants que posem, i que també espero que surti, és, d'una vegada, una eina útil que serveixi als nostres pagesos i ramaders per poder combatre els robatoris que pateixen. També som conscients que en una època de crisi molta gent passa al cantó fosc per intentar sobreviure; però això, aquest cantó fosc, el que fa és que gent que treballa, que inverteix tots els seus estalvis, que s'hi deixa la pell, al tros, hi perdi i hi perdi molt. Per intentar fer-ho no volem canviar el Codi penal, no volem posar més penes; no en traurem res, de tot això. El que cal és buscar una eina, que l'hem trobat, que és que quan es faci una denúncia, quan el pagès tingui els agents rurals o els mossos d'esquadra per fer una denúncia, a part de valorar allò que li han robat –«un aspersor, cent euros»–, pugui també posar en les pèrdues tot allò que li ha generat, és a dir, no regar vol dir no collir. Això és una eina important que crec que cal destacar.

Una altra de les coses que crec que és important és dissoldre d'una vegada les cambres agràries provincials: un ens franquista, que no té cap sentit, que ens costa 240.000 euros cada any i que el sector també n'està tip. Per tant, aquests recursos els podem destinar al sector productiu, que és el que convé.

Una altra cosa que ens hi haurem d'afrontar, un risc, però els polítics estem per això, per entomar riscos: la llei de caça. Serà complexa, però és imprescindible i necessària.

I l'altra cosa que crec que és important és un debat seriós, serè, absolutament obert, absolutament transversal sobre els transgènics. Ens hi hem posat d'acord tots: presentem aquesta proposta de resolució juntament amb els companys d'Iniciativa –Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, que si no es queixen–, amb Convergència i Unió i suposo que amb el suport de la resta de forces polítiques per debatre en comissió d'estudi aquesta qüestió fonamental. És un tema que està sobre la taula, que no només depèn de nosaltres però sí que hi tenim segons quines competències. Per tant, discutim-ho, el món científic, el món ecologista, el món productivista, el sector agrari i la societat, i traguem-ne conclusions, d'això, que és molt important.

La unitat d'acció a Brussel·les. S'ha vist amb el treball del PDR, d'aquest darrer PDR: totes les forces políti-

ques que estan representades en aquest Parlament de Catalunya –totes, sense excepció– han treballat unitàriament des de Brussel·les per poder defensar el sector com convenia. Per tant, si ha sigut una bona eina, ha sigut una bona experiència aquesta legislatura d'aquest nou Parlament Europeu que ha començat fa poques setmanes, que té reptes importantíssims; doncs, que continuï treballant. Aquesta és una bona manera de fer política exterior d'aquest Parlament, d'aquest país.

I el segon bloc. El segon bloc de les propostes de resolució que proposàvem a les organitzacions sindicals i a les organitzacions professionals agràries era sobre què hem de fer amb aquest sector. Tothom, tots ens omplim la boca que és un sector estratègic, que és un sector imprescindible per a l'economia del nostre país. De fet, les xifres així ho diuen: més de 18.000 milions d'euros de facturació anual; per tant, és realment un sector estratègic. Però tenim un problema greu, que és que és un sector estratègic que no pot ni té veu directa allà on es decideixen les coses. I on es decideixen les coses? A Brussel·les: el 52 per cent del pressupost comunitari va destinat a política agrària comunitària –per tant, deu ser prou important, que s'hi dediquin tants i tants recursos econòmics. I en segon lloc, que és importantíssim, és l'Estat espanyol, un Estat espanyol que ara ha decidit, amb la vènia de Brussel·les, racionalitzar la PAC, per tant, veure-ho des d'un punt de vista centralista.

Ja saben els diputats i diputades d'aquest hemicicle que jo no tinc cap problema amb l'Estat espanyol ni amb Espanya, ni amb els meus parents ni amb els vostres parents. El que sí que hi ha clar és que tenen un altre model, que és legítim, que és el que hi ha, i, escolta, és votat majoritàriament, però que no és el nostre. I no és el nostre no perquè siguem més guapos, ni més lletjos, ni més alts ni més baixos, sinó que simplement no és el nostre perquè no tenim la mateixa geografia, no tenim la mateixa climatologia, no tenim la mateixa partença ni les mateixes diversitats.

Per tant, ens cal tenir veu pròpia a Brussel·les, ens cal tenir veu pròpia al món, que és on es decideixen les coses. El dimecres, l'Oriol Junqueras va fer una bona descripció, entenc, de com la connexió amb el món..., com els aliments han estat sempre font d'intercanvi. Des dels inicis de la humanitat ha estat font de conflictes, de guerres, d'intercanvi comercial, perquè qui tenia els recursos, qui tenia les produccions, qui tenia l'aliment era molt important. Penseu que en aquest Parlament, des de la República, les discussions parlamentàries sobre el món agroalimentari eren constants, i era en una època en què la industrialització era importantíssima per al país, i s'hi debatién moltes coses agràries.

Jo en tinc la meua pròpia conclusió, que no sé si és encertada perquè no sóc ni historiador ni gaire erudit en aquestes coses, però reflexionant-hi una mica jo crec que queda clar que quan a Barcelona hi havien vaques, quan la gent anava a buscar amb les lleteres la llet cada matí, quan la gent anava a buscar al corral del veí una gallina per poder menjar, entenia i estava absolutament connectada amb el que representava

l'alimentació i el món agrari. Això, lamentablement, s'ha desconnectat.

I per això nosaltres demanem l'impuls del PENSAA, d'aquest Pla estratègic de suport a l'agricultura i a l'alimentació, que ja va ser una de les grans resolucions de l'anterior debat de fa quatre anys, i que ara el que intentem fer és convertir-lo en una realitat. Fins ara era una entelèquia, tots ens n'hem omplert la boca, del PENSAA; doncs, ara cal posar-hi les eines. I les pensem posar amb un pla estratègic en el qual es posi a treballar el Govern amb el consens de tot el sector, amb el consens de totes les forces polítiques, amb un treball conjunt.

I com l'estructurarem? Com l'implementarem? Doncs, a través d'una llei de desenvolupament rural. Hem de començar, entenem nosaltres, a focalitzar polítiques al servei dels ciutadans i dels sectors econòmics a través del territori. De fet, les polítiques i les normatives europees ens vénen territorialitzades, i en canvi aquí les apliquem sectorialitzades. Doncs, comencem d'una vegada a focalitzar els territoris, veure què tenen, què necessiten, i, a partir d'aquí, canalitzar totes aquestes polítiques al servei dels ciutadans, de les empreses, dels territoris, a través d'aquesta llei, que creiem que és absolutament imprescindible, que farà transversal el sector agroalimentari català, des de la pesca, la ramaderia, l'agricultura, el món rural, els boscos. I a les ciutats, les àrees metropolitanes, tenir un parc com el delta del Llobregat –el parc agrari–, o el de Gallecs, o el de Sabadell, a l'àrea metropolitana, és importantíssim per abastir d'aliments.

Per tant, el missatge és: senyors ciutadans, tots som consumidors, ajudeu-nos a fer visible allò que demanem, que són aliments de qualitat i segurs. I, senyors periodistes, feu-nos de pont de comunicació, si no, no hi arribarem. Senyors del sector, el model està esgotat, sense les estructures reals d'un estat el sector no tirarà més enllà; em sap greu dir-ho, però jo crec que és així.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller d'Agricultura, diputades, diputats, per posicionar el Grup Socialista sobre les propostes de resolució d'aquest monogràfic d'agricultura. La benvinguda, també, a les persones de la sala que ens acompanyen del sector, de sindicats agraris i diferents organitzacions, i a la gent que ens pugui estar escoltant des de casa seva.

Bé, vam dir fa dos dies que aquest plenari havia de servir –aquest monogràfic– per definir estratègies de futur, fer reflexió, que ens fa falta, però alhora també definir accions concretes, eh?, compromisos concrets. «Grans consensos», parlàvem aquí, i fins i tot

el conseller del ram ens demanava responsabilitat, a la resta de grups de la cambra. Nosaltres, tot i saber –compartit, segurament, per l'àmplia majoria dels que estem aquí asseguts– que la situació del sector és pitjor avui que la de fa quatre anys, el 2010, quan vam fer l'últim monogràfic..., és pitjor, del món rural i de l'agricultura, com és comprensible, perquè la situació ha empitjorat i del context econòmic no en som aliens. Tot i que el context és pitjor, tot i que el nostre grup no està governant, quan llavors sí que ho feia, nosaltres vam dir: «Responsabilitat. Afronem aquest monogràfic amb responsabilitat i amb empatia cap al Govern i cap a la resta de grups», entenent que hi ha moltes dificultats i que el que el sector ens reclama són amplis consensos i, precisament, que arribem a grans acords de futur; de fet, com havia sigut en els anteriors quatre debats monogràfics d'agricultura, als quals s'aprova-ven la majoria d'aquestes resolucions per pràctica unanimitat.

Doncs, bé, nosaltres veiem que això, des que es va fer el debat..., es van fer unes declaracions d'intencions, hem tingut unes converses entre passadissos, hi ha hagut el període d'entrada de propostes de resolució, hi ha hagut el període de transaccions, i llavors, també, coneixent l'opinió dels diferents grups sobre les propostes que avui debatrem, veiem que estem certament decebuts. I el que veiem és que la conclusió d'aquest cinquè monogràfic d'agricultura del Parlament de Catalunya, doncs, serà una gran oportunitat perduda, perquè serà un acord de mínims –un acord de mínims–, del tot respectable, entre el Grup de Convergència i Unió i el Grup d'Esquerra Republicana.

Vostès han triat. Perquè nosaltres, en el nostre debat..., i vostès semblava que també, en el seu debat, volien grans acords, grans consensos, construir transaccions conjuntament o propostes de resolució. Doncs, no només no ho vam fer com el 2010, que vam entrar propostes tots els grups conjuntament, i que hi va haver una gran reflexió, i un gran debat i grans consensos per totes les parts –això no ha passat, aquest cop–, sinó que vostès directament van entrar les seves propostes, ja pactades, i llavors ens van demanar un acte d'adhesió. I nosaltres un «acte d'adhesió» no: de responsabilitat, sí; de consens, també; de cedir, també –i ho dic amb tot el respecte, evidentment, pel pacte que hàgim pogut fer. Però si volem construir grans majories i que el futur de l'agricultura sigui per unanimitat, doncs, no ho farem d'aquesta manera.

Nosaltres teníem il·lusió i esperança de poder construir aquesta estratègia conjunta per al sector, eh?, però la nul·la voluntat dels grups de Convergència no ho han fet possible. Al final han fet aquella frase tan del carer, de Juan Palomo, eh?, que ja sabem tots què diu... *(Veus de fons. L'oradorriu.)* Ja sabem què diu, no? «Yo me lo guiso, yo me lo como.» *(Rialles.)* I, llavors, a nosaltres ens hi conviden, també, a les postres. I, això, un grup que ha estat governant, i que ha estat en aquesta conselleria i que també –com vostès, eh?– ens estimem molt el sector, el territori, i que té moltes i moltes connotacions, el que estem parlant aquí no ho podem acceptar.

Per tant, no hem sigut nosaltres, conseller, diputats de Convergència, Esquerra –no hem sigut nosaltres–, els que hem trencat aquest consens. Vam fer unes grans declaracions d'intencions, anava seriosament, anava amb il·lusió, i, per tant, trenquen aquesta unanimitat del 2010 o pràctica unanimitat del 2010.

Nosaltres creiem que la valoració és decebedora. Per què? Perquè on hi ha compromisos econòmics? No n'hi ha. Per què? Perquè ens hauria agradat treballar colze a colze amb el Govern –sí, estem a l'oposició, però colze a colze amb el Govern–, colze a colze amb els diferents grups parlamentaris, i no ens han deixat. Perquè volíem negociar, volíem fer concessions, volíem treballar amb les transaccions i les esmenes, i no ens han deixat.

Per tant, com deia el nostre president Tarradellas, ens fa la sensació que ens han fet fer el ridícul. I com deien, també: «En política pots fer moltes coses, però, si us plau, no ens facin fer el ridícul.» I així és com ens sentim, eh? Parlant amb persones del sector també ens deien aquestes coses.

I, llavors, el que dèiem: està molt bé fer estratègies de futur, però llavors també haurien de dir: «Escolta, i els problemes del present, com els enfoquem?» Donem resposta amb aquest monogràfic als problemes que tenim? No. No, perquè diu: «Què farem amb les plantes de purins?» No se sap / no contesta. Com gestionarem els purins? No se sap. «Farem comissions i taules de treball.» Bé, això no són solucions concretes. Tampoc ens han acceptat esmenes –tampoc ens han acceptat esmenes– precisament per parlar a veure com ho enfocàvem, i estàvem disposats a negociar.

Els impostos a les granges, amb la taxa..., el cànon de l'aigua. Tampoc. Ni ens l'accepten ni ens conviden que puguem trobar un redactat en què tots ens sentim còmodes. Per tant, demanem a l'Estat que ens rebai-xi els impostos, però llavors nosaltres en volem crear de nous. No està creat, aquest, no s'està cobrant, però el volen crear. I si no el volen crear, llavors no passava res per buscar un redactat que tots ens hi sentíssim identificats.

Per què ens voten que no a deixar de reduir el pressupost d'agricultura, que ja porta una reducció de pràcticament el 40 per cent els últims anys en aquest Parlament? Què vol dir? Que el volen retallar més, o que el redactat no els agrada o que els fa por reconèixer aquesta realitat? Tampoc.

Què passa amb els plans de millora denegats? Nosaltres ens pensàvem que aquest debat monogràfic serviria precisament per desencallar tots aquests temes que estan pendants. Tampoc ens ho diuen.

Els ajuts a la ramaderia ecològica. Que si queda igual, que si queda diferent... «Ja en parlarem.» Segurament que l'any que ve podrem parlar-ne, a veure què és el que ha passat.

En tot cas, com aturarem l'enfonsament dels preus dels nostres productors?, com ho farem? Hi tenim eines, eh? Hi ha propostes de resolució. A veure si realment hi ha una voluntat clara que això es pugui canviar.

A nosaltres ens van demanar que canviéssim tres coses; les vam canviar les tres. Llavors, per diferents motius, demanem més mossos per evitar els robatoris al camp. Hi havia un altre punt que no agradava i nosaltres hi diem: «No passa re, el traiem per arribar a un consens.» Però llavors, tampoc; llavors ens diuen que, al final, tampoc ens hi votaran a favor. Per tant, no podem demanar més mossos al camp per evitar els robatoris. Bé, ho lamentem, però llavors entenguin que nosaltres estiguem decebuts.

Quants diners de més destinarem per tal d'afrontar les conclusions del monogràfic que avui estem celebrant? Similar al Ple de pobresa: ni un euro de més.

Per tant... Bé, i l'altra, que dius... Escolti, jo vaig sortir d'aquí i vaig dir: «Estic content perquè al monogràfic s'està parlant no tant, eh?, d'aspiracions polítiques, molt legítimes, sinó que estem parlant d'agricultura, ramaderia, pesca, i d'alimentació. I està bé.» I surto i el gran titular és que creem estructures d'estat amb les interprofessionals. Perdoneu –perdoneu–, doncs, només cal que us digui una cosa: Andalusia ens ha passat al davant, eh? Deuen estar creant estructures d'estat, també. És que, a veure, quan demanàvem responsabilitat als mitjans de comunicació... Doncs, escolta, tot el que sigui crear estructures competitives per al sector és bo, però no enganyem el personal: això no és crear estructures d'estat, que Andalusia ja la té, la interprofessional. Per tant, no hi podem estar d'acord, tampoc.

Per tant, demanem competències, tenim competències, i llavors no les exercim tal com toca. Demanem responsabilitat als diferents grups, i llavors no se'ns paga amb la mateixa moneda. Aconseguiu un acord de mínims, un acord precari. I vostès ho han triat, no ho hem triat nosaltres –no ho hem triat nosaltres–, perquè pels passadissos els he anat empaitant a tots intentant buscar alguns acords i no hi ha hagut manera.

Nosaltres no tindrem la mateixa actitud que vostès, que ens votaran el 66 per cent de les propostes en contra, les nostres, que a mi és el que m'ha sorprès moltíssim, perquè tenia entès que buscaríem una altra fórmula. I, per tant, nosaltres el que sí que farem és que allà on no ens han convidat, ens hi abstindrem, i allà on les propostes són raonables i legítimes, doncs, no farem com vostès, les votarem a favor, eh?, perquè creiem que el sector ens ho demana.

Estem d'acord, evidentment, a millorar infraestructures, tecnologia, la xarxa de camins, regadius, de pesca, el PENSAA, l'aprofitament forestal. Com no –com no– podem estar d'acord en tot això? En les cooperatives, en la comissió de transgènics, que fa quatre mesos que està pendent, que era una proposta d'Iniciativa de la Comissió d'Agricultura? I, per tant, re de nou –re de nou. Si ja fa dies que ho diem! I al final: «Escolta, creem una comissió i a veure si els d'Iniciativa callen durant uns dies.» Al final fa aquesta sensació. Tot i això, és una bona idea, eh? –és una bona idea–, parlem-ne amb tècnics i amb calma.

Per tant, nosaltres diem: «Escolti, fem unes grans reflexions, grandiloqüents, dient: “Ho canviarem tot.” I, com deia un escriptor italià, eh?, el senyor Di Lam-

pedusa: «Ho canviarem tot perquè tot continuï igual.»
Fa aquesta sensació.

Li diré una frase, conseller –senyors diputats, però sobretot més dirigida al conseller–: «Diu tot allò que s'ha de canviar. I per què no ho fan? Vol dir que la política agrària és una prioritat pel seu Govern?» Ho torno a repetir: «Diuen tot allò que s'ha de fer: “S'ha de fer això, s'ha de fer allò.” I per què no ho fan? Vol dir que la política agrària és una prioritat per aquest Govern?» La frase no és meva, és del president Artur Mas el 14 d'abril del 2010, monogràfic d'agricultura. I jo els pregunto: la prioritat d'aquest Govern és l'agricultura? Jo crec que no.

Esperem que en properes ocasions puguem arribar a altres acords. Amb aquestes decisions i amb aquest monogràfic fem que el nostre país cada dia sigui més petit, i no hi creem estructures, sinó que el fem més i més petit.

Gràcies als pagesos, a la gent del sector, per haver-nos escoltat; estem a la seva disposició. Gràcies, presidenta, diputats, diputades.

I només em volia acomiadar, evidentment, dient que estarem d'acord en la declaració institucional per tal de defensar la fruita de casa nostra, la fruita de Lleida, dels atacs a la frontera francesa.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Dolors López.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Honorables consellers, diputats, diputades, comencem la part final d'aquest Ple monogràfic sobre el món agrari, ramader, pesquer; un monogràfic que ha tingut dos parts: una primera part en la qual tots els grups vam poder exposar què pensàvem sobre aquest Ple, què esperàvem d'aquest Ple, i ara, ja, aquesta part final, en la qual tots els grups hem presentat les nostres propostes, estem presentant les nostres propostes, que després es sotmetran a votació.

I jo, en aquella primera intervenció que vaig fer sobre el món agrari, vaig fer una pregunta, no? Que què esperàvem d'aquest monogràfic, què esperàvem d'aquestes resolucions que avui s'aprovaran. I jo crec que ha set decebador. I ho dic amb tota la sensació de frustració, perquè vam començar aquest Ple treballant una sèrie de propostes; concretament des del Grup Parlamentari del Partit Popular, els tres diputats de la Comissió d'Agricultura –el diputat Rafa Luna, la diputada Marisa Xandri i jo mateixa– vam estar treballant per a recollir totes les propostes que el sector ens ha fet, les vam preparar, les vam presentar, i al final tenim la sensació que aquest Ple ha set un simple tràmit, un pur formalisme per a quedar bé amb el sector i després ja en parlarem.

«Ja en parlarem», perquè és una mica la tònica del que estem veient en les diferents actuacions d'aquest Govern. «Ja en parlarem», perquè han vist l'exemple de l'anterior Ple monogràfic i tots els incompliments que hi ha hagut, que són la majoria, i han tingut quatre anys: han tingut quatre anys per a fer tot allò que en el seu moment es va acordar. Però és que en aquest cas –en aquest cas–, en el Ple monogràfic..., jo no hi era, en el Ple monogràfic de l'any 2010, i per tant no puc opinar amb el suficient coneixement de causa, encara que és evident que estan reflectides en el *Diari de Sessions* totes les intervencions dels diferents grups i totes les propostes de resolució que van quedar aprovades. Però és que, al final, en les propostes que aquí hem presentat, moltes de similars, perquè són les que realment ens han fet els representants del món agrari –per tant, moltes de les propostes que hem presentat els diferents grups són similars–, resulta que s'ha organitzat una fórmula de votació i de sistema d'aquestes propostes que ens veurem obligats, molts grups o tots els grups, a votar potser en contra d'una proposta perquè s'ha de votar en el seu conjunt i no es pot votar per epígrafs: ens veurem obligats a votar una proposta en el seu conjunt, que potser, doncs, consta de set punts, i aquella proposta, aquells set punts, resulta que potser en tres estem absolutament d'acord. I llavors els representants del món agrari que han vingut aquí amb unes expectatives, pensant que s'aprovarien coses que afavoririen el sector, els pagesos, els ramaders i els pesquers, diran: «Aquesta gent, és que no saben el que estan votant, aquesta gent són absolutament incongruents.» I és cert: aquí es votaran moltes propostes amb una incongruència absoluta, perquè coses que votarem en contra hi estem a favor.

I en posaré només un exemple: el tema del CCPAE. Estem absolutament a favor del Consell Català de Producció Agrària Ecològica –absolutament a favor. Doncs, resulta que aquest grup haurà de votar-hi en contra perquè està dintre d'una proposta de resolució en la qual no estem d'acord. Jo crec –jo crec– que és absolutament decebador, perquè jo no sé al final els Serveis Jurídics d'aquesta institució, del Parlament de Catalunya, com arbitraran totes aquestes propostes i com faran el muntatge de les resolucions que al final aquí quedaran aprovades.

I aquesta és una realitat que jo vull que el món agrari conegui, perquè després alguns dels representants vindran i em diran a mi, o a alguna altra portaveu d'un altre grup, i diran: «Bé, com és que has votat en contra d'això?» Doncs, bé, aquesta n'és l'explicació.

Nosaltres hem presentat una sèrie de propostes, que són les que el món agrari ens ha plantejat, aquelles que vosaltres..., permeteu-me que us tracti de tu, perquè al final, després de tantes converses, ja quasi som amics, no? (*Remor de veus.*) I, per tant, hem fet el que vosaltres ens heu dit, eh? –hem fet el que vosaltres ens heu dit.

I la primera proposta que hem presentat és precisament una proposta que fa referència a tots aquells incompliments de la resolució de l'any 2010. No l'hegiré tots els incompliments, perquè la veritat és que seria una mica llarg i, com diuen –i aquí més que mai se-

gurament tindria sentit— en el món ramader, avorria fins les vaques.

Però sí que..., només per citar-ne alguna d'important: la millora dels ajuts agroambientals i de benestar animal, destinats al foment de la producció integrada i de la producció agrària ecològica, i equiparar-los tenint en compte els preus i els costos de Catalunya; mesures, també, per avançar cap a una igualtat de gènere en el món rural; promoció i comercialització de productes agroalimentaris; fomentar l'impuls de canals i sistemes de venda que permetin escurçar la distància entre productors i consumidors; la formació: la formació és un element indispensable, imprescindible, si volem que el sector agrari sigui competitiu; recerca, desenvolupament, innovació, transferència tecnològica.

Hi ha una proposta que a mi m'agradaria comentar-la expressament, perquè jo crec que és una recomanació i és un tema que té molt d'interès per a molts agricultors, i és la modificació del règim d'ús del sòl no urbanitzable amb l'objectiu de permetre la construcció d'habitatges familiars destinats als membres directes de la família. I aquelles persones, aquells fills que es vulguin continuar dedicant al món agrari, que es puguin fer la casa dintre, també, del recinte de la mateixa explotació. Les coses han canviat: el sistema familiar, els fills ja no viuen amb els pares, els fills volen viure amb la seua pròpia família, amb aquella que han format, i per tant aquesta jo crec que és una proposta molt important.

La segona proposta fa referència a la promoció, consum i comerç internacionals.

La tercera proposta insta mesures per a la millora de la transparència dels mercats, la competència amb els tercers països, que tinguin les mateixes exigències que tenim a la Unió Europea.

Tema de fiscalitat: molt important. Tema de robatoris en el món agrari: una sèrie de mesures per a paliar els robatoris que s'estan produint en el món agrari. Convocatòria del contracte global d'explotació. Fixar objectius amb un pla de regadius. Foment del model de cooperativisme: en aquest sentit defensem les seccions de crèdit del món cooperatiu.

I, per últim, hem presentat, també, propostes en temes de pesca, i reclamem que es facin efectius els pagaments, i elaborar uns plans de gestió específics per a la pesca d'arrossegament, de cerlatge i d'arts menors.

Però, al final, totes aquestes propostes, que han estat molt treballades, sobretot pel sector, de poc serviran si això només queda en unes bones paraules, en una simple declaració d'intencions; de poc servirà si aquí no hi ha una veritable voluntat política, perquè el paper ho aguanta tot: aquí podem aprovar una sèrie de propostes i tothom en pot sortir content, o no tan content, però al final aquí del que es tracta és que hi hagi una veritable voluntat política, i això depèn del Govern de la Generalitat, perquè, després, aquestes propostes no quedin en un paper, no quedin en un diari de sessions, sinó que quedin després reflectides en tot allò que interessa al món agrari.

Acabar dient que també nosaltres hem votat en contra de tot allò que fa referència —d'una manera encoberta, però hi fa referència— a estructures d'estat en el món agrari. De què estem parlant? El món agrari ja té un estat que defensa els seus interessos, com vaig explicar a bastament en la primera intervenció. El món agrari no vol estructures d'estat, perquè ja té un estat. El món agrari el que vol són mesures que defensin els seus interessos, mesures que millorin la competitivitat...

La presidenta

Ha d'anar acabant, senyora diputada.

Dolors López Aguilar

...del sector. Això és el que vol el món agrari, i això és el que jo reclamo al Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Hortència Grau.

Hortència Grau Juan

Gràcies, presidenta. Saludar tota la gent del sector que ens acompanya, donar-vos les gràcies; després us ho agrairem de veritat, perquè heu tingut molt a veure amb aquest Ple i heu fet molta feina.

Com que només tenim deu minuts, valorarem primer el positiu, què en podem treure..., el poc positiu que en podem treure, d'aquest Ple.

Comissió de transgènics: no és cap novetat, perquè ho teníem demanat. Nosaltres hi hem rebaixat propostes, perquè la nostra proposta evidentment no era aquesta. La nostra proposta és una Catalunya lliure de transgènics, però, en ares del consens, en ares de poder avançar en aquesta qüestió, hem rebaixat el pressupost a fer aquesta comissió d'estudi on puguem estar tots, perquè això és un debat modern: introduir els transgènics en el debat de l'agricultura, del consum, de l'alimentació, de la seguretat, de la salut. És modern; no fer-ho és antic.

Dos, protecció del sòl agrari. Per què, protecció del sòl agrari? L'excusa de no votar-nos-ho el Govern, quan negociàvem, conseller... Em deia: «No, és que el nom no pot ser "protecció del sòl agrari", ha de ser "lleis d'espais agraris"». A mi el nom m'és igual, conseller, el tema és que es protegeixi el sòl agrari, el tema és que els joves agricultors que no són hereus puguin incorporar-se i puguin accedir a les terres. Però vostès tenen pacte de govern amb Esquerra molt promiscu (*remor de veus*), perquè quan es tracta de temes que els toquen la butxaca, llavors, amb el PP. I, clar, això d'«accés a la terra», «banc de terres» els deu sonar a les collectivitzacions del 36. I no, això també és modern: accedir a la terra és modern i és la manera que no se'n embosqueixin les terres.

(*Adreçant-se a la presidenta.*) Necessito veure el temps, que si no em perdo, si us plau. (*Remor de veus.*)

Bé, i això també té molt a veure amb els parcs agraris –de Gallecs, del Baix Llobregat–, a donar-hi suport, els que estan al voltant de les ciutats.

(*Adreçant-se a la presidenta.*) No veig el temps. (*Veus de fons.*) D'acord, gràcies.

La presidenta

Prem el botó, a veure.

Hortènsia Grau Juan

I en això no ens hem pogut posar d'acord, i és una llàstima. Suposo que en això vostès deuen estar molt d'acord amb els senyors del PP.

Compra pública de proximitat –sí, sí, no faci així (*l'oradora nega amb el cap*), conseller–: diuen que el nom l'han posat. Sí, sí, hi han posat el nom, però només el nom, perquè «compra pública de proximitat», més enllà de l'anècdota de la llet Prèssident..., que no és cap anècdota. I sap per què no és cap anècdota? Perquè la llet Prèssident és del grup transnacional Lactalis, una multinacional que té un abús de domini en el sector, una multinacional que ha fet pràctiques –que també comercialitzava altres marques– poc ètiques, que ha estat implicada en un cas de corrupció a Galícia, en el cas Campeón.

Perquè «compra pública de proximitat» és que s'hagi de portar el menjar als menjadors escolars des de càterings que estan a dos-cents quilòmetres, en què no se sap el que es menja; vol dir que hi hagi cuines en els menjadors, en les residències, i que es compri als productors locals, i que s'incloguin clàusules administratives en les concessions. I es pot fer, perquè en els ajuntaments on governem ho hem fet: hem creat cuines en els menjadors, a les institucions i amb cooperatives. Per tant, té molt de sentit. Veurem com ho desenvolupem. Tenen un any per fer-ho, a veure com ho desenvolupen.

Foment de l'agricultura i la ramaderia ecològica. Clar, és que ens hem de plantar, amb el reglament, i aquesta també ens l'han acceptat. Ens hi hem de plantar perquè vostè sap que el reglament de la Unió Europea «matxaca» els nostres productors del Mediterrani, del sud, perquè els obliga a fer només ecològica. I aquí, dels nostres pagesos, dels nostres ramaders, n'hi han que fan ecològica, la combinen amb integrada, i, per tant, aquí hi han de donar suport. I encara sort que també hem pogut blindar que el que certifica, la certificadora, sigui pública. Ja en van buidar els diners, a la llei omnibus, ja ho vam salvar aquí *in extremis*, però, almenys, hem pogut fer que continuï sent pública.

Per tant, aquests són, diguéssim, els aspectes positius, moderns, que podem treure d'aquest debat. Tota la resta, conseller? Doncs, miri, funcions socioambientals que hem de posar a valorar, que és un debat modern, també, perquè podem dir que l'agricultura, la ramaderia, és molt estratègica, però si no ho entrem en la cadena de valor, si a aquells que estan en el terri-

tori, que estan cultivant en zones de muntanya, que estan a prop de zones de protecció especial, això no entra en la cadena de valor, no se'ls compensa entre tota la societat, difícilment el discurs servirà. D'això no n'han volgut sentir ni parlar, és un tema de fiscalitat. Fiscalitat: la modifiquem per al que ens interessa però per això no. Doncs, això també és fiscalitat ambiental, i això és una mesura concreta que ajudaria que molta gent es pogués quedar, perquè això és pagar entre tots el paper que compleixen els pagesos i els ramaders.

Bé, i la broma ja és pesca. El tema de pesca és un *pitorreo*. Jo li ho demano, conseller: faci un monogràfic de pesca o vingui a la comissió a fer un debat específic de pesca. Perquè, a part de la senyora..., de la Dolo, aquí ningú parla de pesca. I, en el menjar, també en mengem, de peix, però és que resulta que a Catalunya en mengem molt, de peix. Però què passa amb la pesca, conseller? Que la pesca no té un sindicat com Unió de Pagesos, com la JARC, no té unes organitzacions, eh?, que han estat fent-li la feina, portant-li documents, seguint-lo, presentant-li propostes –perquè li han fet la feina, eh?, ja els pot donar les gràcies; la feina del PDR la hi han fet ells, del Pla de desenvolupament rural–; a pesca, no. I què ha passat, a pesca? A pesca, quan jo vaig parlar amb el senyor Jordi Sala, em deia: «Sí, sí, està bé; està bé, això de pesca.» No ens aprofiten re de pesca. Antic –antic–; no diuen re, de pesca –no diuen re. No sabem ni com es distribuiran els fons europeus. Quan jo els demano les vedes, que els mariners puguin cobrar les vedes, em diuen: «No, és que la Unió Europea ha tret les vedes.» No, a veure, la Unió Europea no ha tret les vedes: la Unió Europea el que està dient és que s'ha de fer una pesca sostenible, i vostès poden programar vedes.

Quan estem parlant que es controlin els estocs, em diuen que no. Quan estem parlant que han de, vostès, fer un pla anual per saber com estan les pesqueries, em treuen el pla del sonso i la gamba. Perfecte, si està perfecte, el pla de gestió del sonso i la gamba, però aquest pla de gestió afecta un 5 per cent de totes les pesqueries. Què passa amb totes les altres? Què passa amb la pesca artesanal? Com ho fem per reduir la potència i el motor de les barques? Perquè el tema de pesca és un tema ambiental i econòmic, perquè, si no hi posem mà, d'aquí a uns anys no podran pescar, els pescadors, perquè s'acabarà el peix, conseller. Bé, aquest tema algun dia l'haurem d'abordar. Per tant, antic. No ho volen abordar? Antic.

Bé, hidrocarburs, la broma d'hidrocarburs. A veure si aclarim què passa amb les prospeccions d'hidrocarburs a la Mediterrània. Perquè, sap què passa? Que les confraries i els pescadors hi estan totalment en contra, igual que els de les illes i igual que els de Canàries, perquè s'hi juguen el seu futur. I aquí potser el Govern s'haurà de posar d'acord. Perquè que vostès em proposin «fer una llei d'impacte ambiental per mirar...» Si això ja ho hem de fer, a Catalunya. «Fer una declaració que sigui vinculant...» Això és l'engany del rap. Les declaracions que faci Catalunya, mentre no tinguem estat propi, no són vinculants, perquè és la de l'Estat, la que mana. Per tant, ens haurem d'aclarir: si volem prospeccions a la costa catalana o no hi volem

prospeccions. I això també és sobirania: alimentària i energètica.

Gestió forestal i biodiversitat: *no sabe / no contesta*. El director general, desaparegut, de Medi Natural. Ho hem demanat, eh?, que comparegui. Es veu que també està desaparegut a..., tampoc no va als consells de caça ni a tot això. Bé, està amagat al despatx fent el Pla de gestió de política forestal, que és un pla que torna a apostar per la biomassa exclusivament, que és un pla que veu en el bosc... Ja hi estem d'acord, que el bosc sigui productiu: la gestió del bosc ha de ser productiva, però, conseller, la gestió del bosc té associats uns valors mediambientals que moltes vegades no hi són compatibles i, per tant, hi hem de posar la ratlla.

Per tant, tema forestal i de biodiversitat, bé, que vostè em digui..., que l'únic que em pugui dir de biodiversitat és que faran un protocol per al caragol poma... Que ja està fet, el protocol! El que cal és posar-hi més diners. I no és el caragol poma: és el morrut, és la vespa, són un munt d'espècies invasores, és el musclo zebra. Per tant, aquí hi hem d'apostar. Però hi ha una altra qüestió, en el tema aquest de biodiversitat, que és que el que aprovem avui està per darrere de la moció de medi natural que vam aprovar aquí. Va, això fa riure.

I tot això té molt a veure amb el que deien els meus companys, amb el que deia la Sara el dia passat: amb la metodologia amb què hem encarat aquest debat. Clar, un debat en què la metodologia en si ja és molt poc democràtica: vostès mantenen relacions bilaterals amb els altres partits, no sabem el que negocien amb els altres; les resolucions van en paquet, amb la qual cosa no hi podem fer esmenes ni en podem treure punts, i dificulta... Per tant, antic, també, el mètode.

Però és que, a veure, els grans problemes de país no els ha volgut abordar, perquè tenen conflictes interns: el debat de l'aigua i dels regadius. A mi que em digui que cada any marcarem quins regadius..., d'acord. Hem d'abordar el debat dels usos de l'aigua. Ens hem d'asseure territori, ecologistes, pagesos i ramaders, i veure com fer compatibles els cabals ambientals; com fer compatible això amb els regadius; quins regadius de suport i de secà, quines transformacions; com els pagesos que han vist que es feien obres poden posar les seves finques en regadiu, perquè ara no poden fer les transformacions. Per tant, tenim tot un debat que és de país, que és de territori. Avui no l'hem abordat.

I hi han altres qüestions que tampoc avui hem abordat. Per tant, jo crec que és una oportunitat perduda. I que si realment volem ser un país, volem tenir estructures d'estat, volem tenir sobirania, la sobirania alimentària és clau, i avui hem perdut una oportunitat per avançar en aquesta sobirania parlamentària.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Consellers, senyores i senyors diputats, primer de tot vull saludar, també, tots els representants del món agrari, de les institucions representatives del sector, a les quals tots els grups d'aquesta cambra, i Ciutadans ho fa explícitament, els hem d'agrair la seva col·laboració a l'hora de plantejar les millors solucions que hem pogut i hem sabut proposar per millorar la competitivitat i assegurar la rendibilitat i el futur dels diferents sectors que integren aquest món, l'agrari.

Uns sectors que, tornem a repetir-ho, considerem estratègics: un teixit productiu d'importància cabdal per cobrir una de les principals necessitats de les persones, individualment i socialment, pel que fa a tot el que té a veure amb l'agroalimentació, la ramaderia, la pesca, la indústria de transformació, el sector de la distribució, etcètera, però també pel que té a veure amb l'equilibri territorial, els usos eficients i acurats dels recursos naturals, la conservació dels ecosistemes, del medi ambient i la biodiversitat. Ho repeteixo: un món, l'agrari, que ens hi hem de posar tots plegats, per considerar-lo estratègic. Tots els grups ho diem, el Govern ho diu, el món agrari ho reclama i el conjunt de la societat ho ha de saber.

Al llarg d'aquest debat general hem mirat d'adoptar les millors solucions al nostre abast per a reptes de futur que tenen els sectors implicats. En aquest sentit, malgrat que possiblement es podria haver millorat l'abast de la col·laboració entre els diferents grups de la cambra i el mateix Govern, crec que ens hem de felicitar. He de felicitar tots els grups per les seves aportacions i per la seva voluntat d'arribar a acords, malgrat que, un debat general més, s'hagi volgut escenificar el tàndem de govern, aquest tripartit imperfecte conformat per la federació conservadora, presidida, també, pel separatisme republicà: s'ha fet amb la presentació conjunta de propostes de resolució i amb la determinació de fer valer la seva majoria a l'hemicicle, perquè les mesures que finalment s'adoptin, doncs, acontentin el sector i no incomodin massa el Govern.

Un debat que, també ho he de dir, no necessitava alguns titulars de premsa propiciats per declaracions esbiaixades i poc realistes, des d'aquest tàndem de govern, que parlaven d'estructures d'estat respecte a determinades mesures, que també, com s'ha comentat, hem proposat altres grups que tenim molt clar què és un estat, i que tots nosaltres, tots i cadascun dels membres d'aquesta cambra parlamentària autonòmica del Parlament de Catalunya i del Govern de la Generalitat, tanmateix no del mateix consell executiu però de la mateixa Administració autonòmica, formem part activa de l'Estat espanyol, un estat social i democràtic de dret que forma part de la Unió Europea, amb tot el que això representa.

Ens ha sobtat, també, i ho hem de dir, el titular en què una de les entitats representatives del sector ha fet referència a una hipotètica independència com la solució per als problemes del sector agroalimentari de Catalunya, quan tots nosaltres sabem, i ells mateixos ho han de saber, que aquesta afirmació no té res a veure

re amb la realitat, tot i que s'està fent una campanya institucional en aquest sentit, faltant a la veritat. Per tant, ho he de dir: la hipotètica arribada a la mítica Itaca no tindria com a conseqüència que es tripliquessin els fons públics adreçats al millor desenvolupament del sector agroalimentari, ni de bon tros. Això també ens ho diuen, dia sí, dia també, des de les mateixes institucions europees. Només cal escoltar, només cal llegir, només cal saber el que diuen els tractats de la Unió Europea i la importància que té per a qualsevol de les regions que en formen part com a part d'un estat membre.

Però els he de dir que és un dia, malgrat tot, de felicitar-nos per haver arribat a acords; de felicitar-nos perquè avui acabarem aquest debat amb un bon grapat de mesures que vénen a enfortir el conjunt dels sectors productius inclosos en el que coneixem com a món agrari: mesures, moltes d'elles, demanades pels integrants dels sectors que en formen part, per les entitats representatives del món agrari; d'altres, fruit de propostes encabides en els programes dels partits representats en aquesta cambra parlamentària, amb la limitació, imposada reglamentàriament i que també se n'ha fet esment, que farà que no es puguin debatre a fons i, també, que s'hagin de votar per blocs, de forma que algunes d'aquestes mesures, que es podrien haver aprovat, doncs, quedaran sense aquesta aprovació.

Però des d'aquí els vull esperonar perquè segueixin insistint, les entitats representatives, perquè totes aquestes que no s'hi puguin encabir, doncs, les fem arribar al Govern a través de la mateixa Comissió d'Agricultura. Per tant, queda molt per fer, segurament quedarà molt per fer després d'aquest debat general, però tenim, també, mitjans per poder-ho fer.

Els deia que hi ha algunes propostes que són noves, jo diria que fins i tot innovadores, que no estan incloses entre les peticions que ens han fet arribar les entitats representatives; propostes que tenen a veure, però, amb aspectes d'importància cabdal per a aquest món agrari, per garantir la conservació dels ecosistemes i de la biodiversitat, garantia –ho hem dit moltes vegades des de Ciutadans– de futur per a la societat que construïm cada dia entre tots. Nosaltres n'aportem dues, que esperem que rebin el recolzament d'aquest Parlament.

La nostra primera proposta de resolució fa referència a l'elaboració d'un pla estratègic contra les espècies invasores. El Govern –ho sabem– està treballant en aquesta problemàtica, amb una incidència molt perillosa per a l'equilibri dels nostres ecosistemes i per al manteniment de la producció agrària i per a l'explotació dels recursos naturals. Però des de Ciutadans pensem que no n'hi ha prou d'executar plans de xoc contra problemàtiques concretes: pensem que el Govern ha de tenir una visió de conjunt de la problemàtica, una visió estratègica del que està passant i de la incidència negativa, molt negativa, que les espècies invasores tenen en el món agrari i en el medi natural.

Pensem que el Govern ha de treballar amb aquesta visió estratègica per trobar-hi les millors solucions, poder-les implementar de forma eficient i evitar

els mals que provoca la persistència de determinades plagues d'espècies invasores, i ho ha de fer de la mà dels sectors implicats, de forma consensuada amb les diferents administracions implicades, treballant conjuntament amb el món acadèmic i amb les organitzacions de defensa de la natura i de la biodiversitat. És una oportunitat per conèixer i aprofundir en aquesta greu problemàtica i per trobar solucions sostenibles i eficients que permetin evitar els efectes negatius de les plagues que provoquen aquestes espècies invasores: cal mantenir l'equilibri dels nostres ecosistemes i aquest pla ha de ser una eina cabdal per aconseguir-ho.

La nostra segona proposta fa referència a la necessitat de gestionar de forma integral i eficient un recurs essencial per a la vida, un recurs essencial per al desenvolupament social i econòmic, un recurs essencial, principal, en el món agrari. M'estic referint a l'aigua, de vegades font de conflictes però sempre font de vida.

Ciutadans proposa a aquest Parlament i demana al Govern que elabori un pla estratègic d'usos de l'aigua, un pla integral per a l'aprofitament i l'ús sostenible dels recursos hídrics disponibles, que atengui les demandes de consum humà, enfocat als usos agrícola, urbà, mediambiental i ramader de l'aigua.

Altres propostes de resolució fan referència als usos de l'aigua en l'agricultura, però estem parlant d'un bé essencial, d'un bé molt present però sovint molt escàs en la seva forma potable, en la seva forma saludable disponible per al seu aprofitament racional. Per tant, cal planificar la disponibilitat d'aquest recurs, cal trobar una eina eficaç per aconseguir el millor aprofitament d'aquest recurs que, com ja he dit, tot i que és abundant, molt abundant al planeta, és escàs per cobrir les necessitats de consum humà i de manteniment dels ecosistemes i del medi natural, de la biodiversitat.

Considerem, doncs, que és escaient parlar-ne, que cal que el Govern hi treballi per conèixer a fons les necessitats i hi trobi les millors solucions, i ho ha de fer tan aviat com pugui.

Hem fet, també, un seguit de propostes, derivades moltes d'elles de les propostes dels sectors afectats, amb relació a l'ús d'energies renovables i a l'autoconsum en les explotacions agràries i ramaderes; també, per tornar a demanar el compliment de les mesures incloses a la Resolució 671/VIII que resten pendents d'executar; un apartat, també, per aconseguir la millor aplicació possible a Catalunya de la política agrària comuna.

Un altre sobre la fiscalitat als combustibles per a usos agrícoles, també sobre la millor gestió de la problemàtica derivada de la fauna salvatge, sobre la problemàtica general del sector agrari. Hem proposat, també, l'elaboració d'un pla estratègic de foment de les empreses de prestació de serveis agraris com a mesura per fomentar la competitivitat del sector.

I, finalment, una proposta específica per al món ramader en defensa de la ramaderia extensiva del sector lleter, la gestió de purins i l'impuls de la implantació d'instal·lacions adients per obtenir energies alternati-

ves i el tractament i aprofitament energètic dels residus animals, de depuració de l'aigua per millorar la competitivitat i reduir l'impacte mediambiental.

Ho repeteixo, tot i algunes disfuncions, tot i la manca de concreció econòmica de moltes de les propostes, avui pensem que pot ser un bon dia per al sector i ho hem de reconèixer: s'ha fet bona feina.

Des de Ciutadans, esperem que sigui també aquesta la percepció dels integrants d'aquest món tan específic, tan necessari i tan estratègic, que hem de defensar entre tots.

Moltes gràcies, presidenta, conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Excepcionalment, i amb caràcter d'urgència, ara fa quaranta-vuit hores iniciàvem la nostra intervenció fent un recordatori per Palestina. Malauradament, quaranta-vuit hores després hem de dir que la situació no ha fet res més que empitjorar. No tenim cap altra opció, moral ni ètica, que no sigui tornar-ho a recordar, sobretot quan en la darrera espiral de violència han mort avui més de cent persones: tres ciutadans israelians i cent no-ciutadans palestins.

Ens és obligatori també, òbviament, aquesta espiral de violència darrere dècades d'ocupació, de segregació i d'apartheid..., i quan parlo d'apartheid, voldria recordar aquí les paraules del Premi Internacional Catalunya 2014, Desmond Tutu; una llàstima, que aquells que li van atorgar el premi ahir no fossin capaços de veure l'horror de la guerra i de la violència.

Dit això –i també–, insistir, ahir, en la no-resposta que vam rebre respecte a la petició feta expressament al president, a la sessió de control, que fes com Escòcia, amb la qual ens apleguen tants anhels de llibertat, i condemnés la violència, condemnés el bloqueig de Gaza, i que hi oferís també ajut humanitari, sanitari i hospitalari, com el Govern d'Escòcia ja ha fet.

Dit això, de forma excepcional i urgent –disculpin el parèntesi–, pujo per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres amb relació a les propostes d'aquest Ple monogràfic sobre pagesia.

Segurament, no deixa de ser una metàfora de país i d'institució, d'aquesta casa, que la proposta, segurament, més sovintejada, recurrent, i concurrent i transversal que hem trobat sigui la petició del compliment de les resolucions pendents de complir des de la nit del temps, en aquest cas, des del 2010. No hem prosperat amb l'auditoria, seguim tenint-hi dues versions: la de la institució –ja acostuma a passar, això: versió oficial i versió d'oficials–, que diu que un 75 per cent de compliment, i la del sindicalisme agrari, que diu que no, que el 60 per cent no s'ha complert. En tot cas,

sigui com sigui, res no canvia mai si res no canvia mai –això diu la dita.

I, per simplificar, dir que votarem a favor de totes les propostes presentades per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, absolutament complementàries en la lectura dels reptes que afronta l'alimentació, i l'agricultura, i la ramaderia i també la pesca de casa nostra. També agrair, sobretot, la desenvolupadíssima proposta de resolució sobre pesca, fonamental i neuràlgica, també.

Votarem molt a favor de les propostes que fa un moment ha presentat el senyor Matías Alonso, i només a algunes de les propostes presentades pel tàndem que ha presentat aquestes vint propostes de resolució.

És impossible poder explicar en set minuts el posicionament sobre cadascuna d'elles. Ens abstindrem en moltes; l'abstenció, òbviament, té un valor del fet que no en podem compartir alguns dels punts perquè se'ns fan profundament contradictoris o se'ns fa profundament insuficient l'abast de laació.

La voluntat de les propostes que hem presentat nosaltres, des d'una vessant, també, òbviament, que fos complementària a la resta de les que es presentaven, era democratitzar el futur en tots els àmbits de la nostra vida pública, política i quotidiana, i, òbviament, l'agrària n'és una. Era democratitzar: democràcia per al futur, democratitzar el camp a la recerca d'un entorn rural viu i trencar, com vam dir també dimecres passat, les dinàmiques d'envelliment, empobriment i despoblament, val a dir, de desruralització del nostre país, i intentar començar a capgirar la situació i començar a virar el transatlàntic, quan girar un transatlàntic mai és fàcil, i sobretot si els que el comanden s'hi neguen.

Dit això, i molt breument, trenta segons per a cada proposta de resolució.

La primera, òbviament, era aquella que afecta avui l'escanyament de la nostra pagesia: les lògiques d'abús i imposició, i el poder immisericordiós, avui vigent, de la intermediació i distribució alimentària –l'altre dia en vam donar aprofundides dades. Són mesures per impedir que els distribuïdors, sobretot els grans distribuïdors, obliguin els productors a vendre el producte per sota del preu de cost o a preus de misèria, que després pateixen una profunda especulació que arriba fins al 500 per cent. Per conèixer-ho millor, i, per tant, conèixer millor per actuar de forma més justa i més equànime, també proposàvem, com també han fet altres grups, l'anàlisi de l'estructura i el sector relacionats amb la formació de preus dels productes alimentaris.

La segona proposta és relativa a les mesures a favor de l'agricultura i la ramaderia ecològica, almenys des d'una triple perspectiva: des del monocultiu, el monocultiu de l'*agrobusiness*, és a dir, cal trencar aquest model, aquest monomodel únic, i també cal obrir formes de diversificació del que és avui el nostre món agrari i rural. I, per reequilibrar pensem que el factor fonamental, el vector de canvi; el factor de canvi, òbviament, és l'agricultura i la ramaderia ecològiques,

sobretot si atenem les tensions socials, ambientals i ecològiques que vivim i que, segurament, viurem.

La tercera resolució, que ha estat transaccionada amb Iniciativa per Catalunya Verds, a fi i efecte que Esquerra s'hi pugui sumar, era un factor clau, que és la qüestió de la terra i la qüestió de democratitzar l'accés a la terra, precisament, contra la lògica de l'envelliment, de l'empobriment i de la desruralització. L'hem reduïda, a fi i efecte de sumar-hi més suports, i és un dels grans absents en aquesta bateria de resolucions que avui s'aprovaran: què fem amb la qüestió del banc de terres? Tant que ens emmirallem, a vegades, en l'Estat francès, doncs, l'experiència a terra franca és profundament satisfactòria per garantir l'accés de noves persones, sobretot de joves, a la terra.

I faig una esmena respecte al tema d'Andalusia, que citava l'Òscar, del PSC. No hi puc estar d'acord: a Andalusia un 2 per cent de ducs, marquesos i comtesses tenen el 50 per cent de la terra, i aquest grup, la CUP, sempre ha sigut profundament solidari amb els jornaleros andalusos en l'exigència, avui, any 2014, d'una reforma agrària redistributiva.

Punt 4, democratitzar l'accés al crèdit per a la pagesia. No ha sigut possible transaccionar-la amb una que plantegen Esquerra i Convergència, que hi votarem a favor. És fonamental, sobretot en el paper que pot jugar l'Institut Català de Finances, esperem, i desitgem i anhelem que en el seu camí cap a constituir-se com una banca pública.

La cinquena fa relació amb la prohibició dels transgènics i el rebuig de l'Acord Transatlàntic sobre Comerç i Inversió. Mantenim la prohibició dels transgènics com a mesura prèvia, és el nostre posicionament, i celebrem, també, que puguem obrir per fi –molts anys a fora reclamant-ho i també a dins– aquest debat, almenys des de tres dinàmiques: des de la del poder de les multinacionals, és a dir, com afecta el monopoli de les llavors la pagesia d'arreu del món; les ecològiques, i, òbviament, les científiques pel que fa a la salut humana.

L'oposició al rebuig de lliure comerç, que es negocia amb opacitat. Estem en contra en el què i en el com. Ho vam dir: en la forma, perquè es carrega la democràcia, i en el fons, perquè condemna la pagesia. Això sí que és una espècie invasora: el que vindrà amb l'acord de lliure comerç. I és una espècie invasora que sí que es pot combatre i es pot combatre políticament.

La sisena és amb relació a l'autoorganització del treball en xarxa al món rural, que fa referència al reforç de les apostes cooperatives i sortir de les lògiques jeràrquiques i verticals del mercat per apostar per lògiques horitzontals i de suport mutu, i evitar també les dinàmiques de salarització, proletarització, valdria a dir, i dependència que afecten la nostra pagesia.

La proposta número 7 sí que està, finalment, esmenada tècnicament per assolir un suport majoritari, perquè la silvicultura és clau, és un sector estratègic clau per al nostre futur, i hi han massa contradiccions i massa absurds, perquè una bona política de gestió forestal apagarà els incendis del futur, recuperarà ocupació i també fomentarà que consumim fusta interna i

que no l'hàgim d'importar, amb algunes lògiques absurdes, també, de la UE.

La 8 és respecte a l'intrusisme al món agrari, deslleial, i per reconnectar l'activitat agrària al món agrari, aquells que la protagonitzen.

La 9 fa referència a l'IRTA, que es posi..., fracassada la revolució verda, fracassada la PAC, doncs, que l'R+D es posi al servei de la transició del canvi de model.

I la desena, que és clau per nosaltres, i que és, òbviament, per manifestar en aquesta institució si estem amb la veu dels mercats o amb la veu de la pagesia, és la defensa de la sobirania alimentària dels pobles, un paradigma que va néixer en la cimera de la fam, en un món que es mor de fam i de gana, de la FAO, el 1996, pregonada per La Vía Campesina.

Finalment, agrair... Un altre parèntesi, encara que aquest, molt connectat als canvis i a la reformulació en la declaració institucional: la primera vam dir que no la firmàvem, perquè es feia passar bou per bèstia grossa; perquè, en nom de la imprescindible i irrenunciable solidaritat amb les cooperatives de ponent, nosaltres no ens podíem menjar la lliure competència, la lliure competitivitat i els principis rectors que pensem que estan trinxant el futur de la pagesia a Perpinyà i a ponent; perquè també som víctimes d'aquestes dinàmiques, la pagesia del sud o l'avellana, del dúmping social i d'allò que ha fomentat la globalització, la liberalització o la desregularització neoliberal. En tot cas, les amenaces són mals negocis, i ho vam dir ahir: negoci de la intermediació, negoci de l'especulació financera, el negoci –i aquí també entra el Banc Sabadell– de les patents sobre llavors, el negoci de l'*agro-business*, la ressaca del negoci immobiliari.

La pregunta és si podrem seguir sent pagesos, i esperem que, d'aquí a quatre anys, la primera proposta més sovintejada no sigui que es compleixin les propostes que avui aprovem aquí.

Moltes gràcies.

La presidenta

El nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Cristina Bosch.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Senyors, senyores diputats, conseller, representants d'organitzacions agràries que ens acompanyeu –gràcies per estar aquí, al vostre debat–, i altres autoritats, senador, que també ens acompanyeu, el primer que volia dir és que estem a les acaballes, ja, d'aquest debat del Ple monogràfic d'agricultura, i no puc estar més que sorpresa, no?, una mica, del canvi de to d'algunes intervencions respecte del que va ser l'inici d'aquest debat i del que és el final d'aquest debat.

Hem sentit paraules com «decepció», hem parlat de la manca de transacció, de la manca de voluntat de negociació. A veure, jo els volia dir una cosa: és el sistema del qual ens hem dotat; pot ser millorable, però és el

sistema del qual ens hem dotat. Tots hem pogut presentar les nostres propostes, tots som responsables de les propostes que hem presentat, tots hem buscat les nostres aliances per negociar-les i tots tenim una certa capacitat de negociació per fer-ho. Per tant, almenys des del nostre grup parlamentari, així ho hem fet.

I el que també els volia dir és que potser que no ens equivoquéssim, eh?, senyors i senyores diputats: el protagonisme avui aquí no és pas nostre, nosaltres avui aquí no som els protagonistes, ni ho és el conseller –disculpeu, conseller–, ni el Govern: avui el protagonista és el sector. Per ells hem fet això, ells ens han ajudat, i molt, amb les seves aportacions per construir totes les noves propostes, i a ells els devem la resposta i la feina feta en aquest debat. Per tant, nosaltres, almenys des del nostre grup parlamentari, jo crec que hem intentat fer-ho d'aquesta manera, i ho hem fet amb les nostres propostes per avançar en positiu, per anar endavant i amb una mirada cap al futur, però cap al futur del sector.

Hem organitzat una mica les nostres propostes amb tres premisses o partint de tres premisses molt clares. Primer, creiem que l'activitat agrària és una activitat empresarial; creiem que els nostres pagesos, els nostres petits productors, els empresaris agraris, conjuntament amb la indústria agroalimentària, sustenten l'economia d'aquest país, sustenten la producció d'aliments i la creació d'ocupació, i creiem que l'Administració i el Govern el que ha de fer és estar al seu costat i procurar-los les eines necessàries per tal que aquesta activitat pugui ser rendible, competitiva i alhora sostenible mediambientalment.

Així, els tres eixos que han dibuixat una mica les propostes que hem presentat conjuntament amb Esquerra Republicana parteixen del Pla de desenvolupament rural, per nosaltres eix essencial. La transversalitat del nostre concepte de desenvolupament rural ens porta a instar el Govern, en una de les nostres propostes, que apliqui l'acord al qual va arribar amb les organitzacions empresarials no fa massa dies. Aquest increment, aquesta inversió global de més de 810 milions d'euros que donarà prioritat a la millora de la competitivitat, a la mitigació de canvi climàtic, la incorporació de joves –que, vull recordar-ho: incorporació de joves al camp que ha augmentat progressivament a partir de l'any 2007, no solament amb els joves que s'han incorporat, sinó amb els diners que s'hi han portat–, els ajuts a zones desafavorides i de muntanya, sector forestal i prevenció d'incendis. Per tant, recolzem aquest acord i volem remarcar l'esforç que s'ha fet des del Govern per atendre aquestes prioritats del sector, en contra del que ha fet l'Estat espanyol, retallant en un 74 per cent les seves aportacions al PDR.

Segon eix important: innovació i transferència, potenciar l'agricultura del coneixement, dotació del Pla estratègic de recerca, innovació i transferència. El diputat Ordeig ens deia que no fem polítiques de present. Sí que fem polítiques de present i li'n diré unes quantes, ja els les explicaré. N'hem fet, i se'n fan, i se'n faran. Executar aquest pla, full de ruta de la recerca i de la innovació agroalimentària.

I tercer punt important: la internacionalització, un dels principals elements vertebradors de les polítiques del sector agrari, forestal i pesquer. Per tant, la nostra proposta insta el Govern a incrementar la nostra presència en les institucions europees, com, per exemple, amb la presidència d'AREFLH, que actualment presidim. Per aconseguir què? Doncs, per aconseguir poder estar present en aquestes polítiques europees que afavoriran, sense cap dubte, el desenvolupament del sector.

Propostes més concretes, més concretes a destacar? Passem a coses més concretes que estem fent i que demanem que es continuïn fent i que es facin. Destacar, en el punt que tenim sobre mesures agroambientals, l'impuls a la Taula de Fertilització com a referent en la gestió de les dejeccions ramaderes. Tots vam estar presents en una reunió amb el conseller quan vam començar a parlar del decret estatal sobre les energies i el problema, la problemàtica que ens sobrevenia pel tema dels purins. Tots hi vam estar d'acord i vam apostar per implementar un nou model de gestió de dejeccions ramaderes a Catalunya. I, per tant, aquí trobaran el nostre grup. Reclamem a l'Estat espanyol, en una de les nostres propostes, que accepti el consens al qual vam arribar amb el sector per tal d'establir un règim transitori en l'aplicació del decret i per tal de consolidar aquest model de gestió que ja estem implementant, que ja estem treballant amb el sector.

Proposta concreta: el tema de regadius. Posar en valor els nostres regadius com a garantia de seguretat alimentària, com a garantia de producció d'aliments, fixant objectius perdurables, a llarg termini, i després complint compromisos anualment pel que fa a la seva execució.

En l'àmbit forestal, consolidació del Pla general de política forestal.

Pla de suport al sector pesquer. Hem dedicat nosaltres, també, una proposta a la pesca, a la pesca marítima.

La banca pública. Instar el Govern per tal de transformar l'Institut Català de Finances en una entitat financera pública per tal de facilitar l'accés al crèdit de tota l'activitat agrària.

Un altre punt important, molt reclamat des del sector: la simplificació administrativa. És cert que s'hi ha avançat molt, hem avançat molt, però hem de continuar avançant en els tràmits, a reduir tràmits administratius, a potenciar la declaració responsable per substituir l'aportació de documentació que es fa en molts dels procediments administratius.

Proposem, també, diferents mesures per tal de millorar l'entorn rural en sentit ampli: no només en sentit econòmic, sinó també en sentit social. Per això proposem, també, la revisió de les normes urbanístiques per facilitar l'accés a l'habitatge en petits nuclis rurals, per facilitar l'arrelament dels nostres joves al camp i evitar així el despoblament.

Com, també, tota una sèrie de propostes i mesures pel que fa al tema de la prevenció dels robatoris.

Per concloure, per anar concloent, volia destacar aquí, en seu parlamentària, el nostre reconeixement al sector agroalimentari per la seva tasca continuada i tenaç que ha fet possible que Catalunya sigui el segon *cluster* alimentari d'Europa, un sector professionalitzat, modern, competitiu i exportador; un sector que mereix tota la dedicació i l'esforç del Govern, i també d'aquest Parlament, i per això volem continuar exercint les competències exclusives en totes les polítiques agràries. Des del nostre grup volem denunciar la invasió de competències que suposen algunes lleis estatals, com la d'integració cooperativa o la de la cadena alimentària, dues lleis contra les quals s'ha presentat recurs d'inconstitucionalitat.

Bloqueig competencial, per una banda; ofec econòmic, per l'altra, com el que exerceix l'Estat, com ja he dit, amb el Pla de desenvolupament rural. I recentralització: la recentralització amb què se'ns amenaça des de l'Estat per l'aplicació de la PAC. Des de Catalunya volem una PAC regionalitzada, volem que les comunitats autònomes puguin fer la seva pròpia política agrària, volem una PAC catalana. Però no defallirem. Per què? Perquè el sector continuarà liderant aquesta competitivitat, i perquè el Govern, i aquest grup que hi dóna suport, i espero que la majoria d'aquesta cambra en aquest ventall de propostes que ara posarem a votació, continuarà lluitant en la defensa del nostre Govern i la defensa de l'exercici de les nostres competències.

Propostes, moltes i variades, que jo no crec, com ha dit abans també em sembla que la diputada del Partit Popular, que el sector hi veurà incongruències. Jo crec que el sector no hi veurà incongruències, perquè el sector, que ens ha fet aquestes aportacions, també coneix el tarannà dels diferents grups, i els matisos i les aportacions que des de cada grup parlamentari hem volgut donar a les diferents propostes que ens heu fet, i les quals hem aportat i hem ficat dintre de les nostres propostes.

Bé, el diputat Ordeig... No. Volia contestar alguna cosa concreta perquè sé que tenia una mica de temps. En les propostes concretes de les quals parlàvem, nosaltres tenim en molts punts dotacions pressupostàries. Davant de la situació difícil que tenim, no crec que sigui moment de dir que no hem fet propostes concretes, perquè, si realment repassem les propostes, hi veurem molts detalls d'aquestes mateixes. Vostè ha parlat, també, de sistemes d'estabilització d'ingressos; també és una proposta que nosaltres portem dintre d'un punt de les nostres propostes. Per tant, parlem-ne, podem estudiar sistemes d'estabilització d'ingressos i sistemes de preus.

Per tant, moltes gràcies, senyors i senyores diputats, senyors del sector que ens acompanyeu. I gràcies, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada.

Cridem a la votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades i senyors diputats, procedirem ara a la votació de les propostes de resolució presentades pels diferents grups parlamentaris, segons l'ordre d'entrada al Registre General del Parlament.

Començarem, en primer lloc, amb les propostes de resolució presentades pel Grup Mixt.

Votem la proposta número 1.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 68 en contra.

Votem ara la número 2.

Comença la votació.

(*Veus de fons.*) No he dit «69»? Per 62 vots a favor i 69 en contra. Ara no sabia què em deien.

Votem la proposta número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 17 vots a favor, 95 en contra i 18 abstencions.

La proposta número 3 ha estat objecte d'una proposta transaccional i, com la resta de transaccionals, serà votada al final.

Votem ara la proposta número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 85 en contra i 9 abstencions.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 95 en contra i 20 abstencions.

Votem la número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 69 en contra.

Votem la proposta de resolució número 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 121 vots a favor i 10 en contra.

Votem la número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 95 en contra i 20 abstencions.

Votem la número 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 16 vots a favor i 114 en contra.

I votem la proposta número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 36 vots a favor, 74 en contra i 21 abstencions.

A continuació votarem les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialista.

Votem la número 1.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 62 vots a favor, 69 en contra.
Votem la número 2.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 29 vots a favor, 72 en contra i 30 abstencions.
Votem la número 3.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.
Votem la número 4.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 en contra.
Votem la número 5.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 3 abstencions.
Votem la número 6.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 130 vots a favor.
Votem la número 7.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.
Votem ara la proposta de resolució número 8.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 61 vots a favor, 69 en contra.
Votem la número 9.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 abstencions.
I votem ara la número 10.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 abstencions.
Votem ara les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.
La proposta de resolució número 1 ha estat objecte d'una proposta transaccional i serà votada al final. La proposta de resolució número 2 també ha estat objecte d'una proposta transaccional.
Votem, doncs, la proposta número 3.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 43 vots a favor, 69 en contra i 19 abstencions.
Votem ara la número 4.
Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 45 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.
Votem la número 5. En aquest punt, els faig avinent que el grup ha retirat el punt número 3 d'aquesta proposta de resolució.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 105 vots a favor i 26 abstencions.
Votem la número 6.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 33 vots a favor, 69 en contra i 29 abstencions.
Votem la número 7.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 106 en contra i 9 abstencions.
Votem la número 8.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 25 vots a favor, 106 en contra.
Votem la número 9.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 86 en contra i 29 abstencions.
I votem la proposta número 10.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 16 vots a favor, 86 en contra i 29 abstencions.
Passem ara a la votació de les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.
I votem la proposta número 1.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.
Votem la número 2.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 115 vots a favor, 3 en contra i 13 abstencions.
Votem la número 3.
Comença la votació.
Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 3 abstencions.
Votem la número 4.
Comença la votació.
Ha estat rebutjada per 46 vots a favor i 85 en contra.
La proposta de resolució número 5 ha estat objecte d'una proposta transaccional; per tant, la votarem al final.
Passem ara a la proposta número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 62 vots a favor i 69 en contra.

La proposta número 7 ha estat objecte d'una proposta transaccional i serà votada al final.

Votem ara la número 8.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem ara la número 9.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 59 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

I votem la número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 68 en contra i 3 abstencions.

Votem a continuació les propostes de resolució presentades conjuntament pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Votem la número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 130 vots a favor i 1 en contra. (*Remor de veus.*)

Votem la número 2.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 111 vots a favor i 20 abstencions.

Votem la número 3.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 3 abstencions.

Votem la número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor i 24 abstencions.

Votem la número 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 108 vots a favor i 23 abstencions.

Votem la número 6.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 96 vots a favor i 35 abstencions.

La proposta número 7 ha estat objecte d'una proposta transaccional; es votarà al final.

Votem la proposta número 8.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 en contra.

Votem la número 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 91 vots a favor, 17 en contra i 23 abstencions.

Votem la número 10.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 abstencions.

Votem la número 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor, 15 en contra i 1 abstenció.

Votem la número 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 abstencions.

Votem la número 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 abstencions. (*Veus de fons.*) Setze en contra, perdó -16 en contra.

Votem la número 14.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 128 vots a favor i 3 abstencions.

Votem la número 15.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor, 16 en contra i 29 abstencions.

Votem la número 16.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 111 vots a favor, 17 en contra i 3 abstencions.

Votem la número 17.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor, 17 en contra i 9 abstencions.

Votem la número 18.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor i 26 en contra.

Votem la número 19.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor, 17 en contra i 30 abstencions.

La proposta número 20 ha estat objecte d'una proposta transaccional; per tant, es votarà al final.

Passem ara a la votació de les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Votem la proposta de resolució número 1. Aquí els faig avinent que el grup parlamentari ha retirat el segon paràgraf de la proposta.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

En la proposta número 2 han retirat, també, el segon paràgraf de la proposta i hi han entrat una esmena tècnica.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 126 vots a favor i 3 abstencions.

En la proposta número 3 el grup parlamentari ha retirat el punt 4 de la proposta.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 118 vots a favor i 13 en contra.

Votem ara la número 4.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 61 vots a favor i 69 en contra.

De la proposta número 5, el Grup de Ciutadans n'ha retirat el punt 3.

Comença la votació de la número 5. Comença la votació.

Ha estat aprovada per 111 vots a favor i 20 abstencions.

Votem ara la número 6.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 42 vots a favor, 68 en contra i 20 abstencions.

Votem ara la número 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 68 en contra i 16 abstencions.

Passem ara a votar la proposta número 8, de la qual s'han retirat els punts 3 i 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Passem a votar ara la número 9. Aquí, el Grup de Ciutadans ha retirat els punts 3 i 9 de la proposta.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 107 vots a favor, 1 en contra i 23 abstencions. (*Remor de veus.*)

Votem la proposta número 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 46 vots a favor, 69 en contra i 16 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució que han estat transaccionades entre diferents grups parlamentaris.

En primer lloc, votem la proposta transaccional entre la número 2 del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa i la proposta número 3 del Grup Mixt.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor i 74 en contra.

Votem ara la proposta transaccional entre la número 20 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i la número 1 del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Votem ara la proposta transaccional entre la número 7 del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i la proposta número 7 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 115 vots a favor i 16 abstencions.

Votem ara la proposta transaccional que substitueix la proposta número 5 del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i està signada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 109 vots a favor i 22 abstencions.

No havent-hi més assumptes, aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i set minuts.